

KOMMUNISTISK POLITIK

Der protesteres i hele verden for at få lukket den seks år gamle kz-lejr Guantanamo

GLEMTE FUGLE I IMPERIETS BUR

(JOHAN OLSEN)

Nr. 2
12. årg.

2008
18. januar -
31. januar
Støttepris 20 kr.

TEMA: ØKONOMISK NEDSMELTNING

- Krigsforbrydere til tops i unionen s. 2 ● SF og de danske forbehold s. 3 ●
- Privatbilismens sejr gjort officiel s. 4 ● Opdatering på Fort Europa s. 6 ●
- Offentligt ansatte tabte lønkamp s. 8 ● Nye angreb på dagpengemodtagere s. 10 ●
- Visitationen s. 11 ● Digte fra hverdagen – digte fra krigen s. 12 ●
- Økonomisk nedsmeltning s. 14 ● Myten om det sekteriske Irak s. 18 ●
- Debat s. 22 ● OK08: Hvor bærer det hen? s. 24

Fogh eller Blair – krigsforbrydere til tops i Unionen

Danmarks krigsforbryderiske statsminister har været på besøg hos sin ultrareaktionære franske kollega Nicolas Sarkozy, som er i færd med at gennemføre en række arbejder- og ungdomsfjendtlige nyliberale reformer under voldsomme protester. Fogh er fuld af beundring for Sarkozy:

- *Hans meget resultatorienterede stil tiltaler mig. Det skal jeg ikke lægge skjul på. Jeg må sige, at jeg er ganske imponeret over det hæsblæsende tempo, som han er i stand til at holde. Det er ganske imponerende, hvad han er i stand til at overkomme.*

Den franske premierminister, Francois Fillon, kvitterede for Foghs roser og gav ny næring til rygterne om, at Fogh aspirerer til posten som **præsident** for EU – det der nu skal hedde 'fast formand' – fra 2009, hvor den nye Lissabon-traktat efter planen skal træde i kraft. Formandsposten bliver en af verdens mest magtfulde politiske stillinger – med den forskel fra USA, at den europæiske præsident ikke bliver valgt, men udvalgt af sine kolleger.

Og Fogh er kandidat, selvom han gør noget ud af at benægte det. Fillon erklærede:

- *For det første er hr. Fogh Rasmussen en excellent statsminister, der netop er genvalgt i Danmark med stor succes, og han har også kvaliteterne til at tage et ansvar på europæisk niveau.*

Fillon lagde ikke skjul på, at Sarkozys arbejderfjendske reformværk fandt inspiration hos Fogh, da han erklærede, at Frankrig kigger på dansk lovgivning, når nye tanker om den franske arbejdsmarkedslovgivning skal tænkes. Fillon var dybt imponeret over den danske *flexicurity* model, som han mener er blandt Europas bedste love på området. De danske EU-forbehold ikke skal forhindre Fogh Rasmussen i at få en EU-toppost, erklærede Fillon.

At Fogh er en international krigsforbryder, der hører hjemme bag tremmer og ikke på en international politisk toppost, regnes ham ikke til skade, ej heller hans nære alliance gennem to præsidentperioder med den amerikanske overkrigshøvding. De fleste EU-lande har militær i Afghanistan, hvor de fører en ny kolonikrig – og tanken er måske, at

KOMMUNISTISK POLITIK

krigserfaring (selvom Fogh taber sine krige) ikke vil skade på EU's toppost, for der vil også blive ført nye krige efter 2009.

I al fald har en anden international krigsforbryder af samme slags også meldt sig på banen som kandidat til EU's toppost – nemlig den nylig til katolicismen konverterede tidligere britiske premierminister Tony Blair, der indtil videre har trukket sig tilbage som seniorrådgiver i den gigantiske investeringsbank J.P. Morgan til en årsløn på 25 millioner kroner.

Tony Blair talte i weekenden på årsmødet i Sarkozys højreorienterede parti. Til juli overtager Frankrig det roterende formandskab i EU og får stor indflydelse på præsidentvalget, hvis ratifikationstidsplanen af traktaten ellers holder.

Blair kaldte Sarkozy '*sin ven*', betegnede ham som '*en af Europas store*' og erklærede med reference til dennes forhold til den tidligere model Carla Bruni at denne var '*meget energisk på alle områder*'.

Og Sarkozy gengældte komplimenterne, så de internationale journalister ikke var i tvivl om, at Blair er den foretrukne præsidentkandidat for Sarkozy, der også er stor tilhænger af George W. Bush.

Kan det forbløffe nogen, at EU som sin første præsident ser ud til at satse på en krigsforbryder i internationalt format? At disse skikkelser overhovedet er på tale som kandidater til præsidentposten er virkelig afslørende. Unionslandenes befolkninger vil uden enhver tvivl modsætte sig at skulle blive regeret af en Blair eller en Fogh.

Der er nu også andre kandidater. Også den 56-årige irske premierminister Bertie Ahern har gjort det klart, at han godt vil sidde på posten. Og som nævnt er Irland det eneste sted, hvor befolkningen vil blive hørt om den ny forfatning. Ahern vil få ubegrænset hjælp til at sikre et ja – og et ja til Lissabon-traktaten vil være den absolutte forudsætning for, at han får en toppost i EU.

Om ikke som præsident, så måske som 'udenrigsminister'. Eller eventuelt som NATO's generalsekretær.

EU har brug for skruppelløse folk.

Redaktionen den 15. januar 2007

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for
APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83

e-mail: apk@apk2000.dk

Redaktion og abonnement

Onsdag og torsdag
15.30 - 17.30

Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis

KP's hjemmeside/
Netavisen:

www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:

www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (12-13 nr.) 310 kr.

År (25 nr.) 530 kr.

Institutioner

½ år 410 kr. - 1 år 690 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag

Giro 1-663-4271

Deadline næste nr. 28.01.08

SF og de danske forbehold

Hvem er det der ønsker at de danske EU-forbehold fra 1993 skal væk? Det er ikke Hr. og Fru Jensen, det er faktisk kun en lille elite af unionister.

Adgangen til EU's klub af kernelande går for et lille land gennem fuld deltagelse i euroen, og rets- og militær samarbejdet. Det er omkring kernelandene Tyskland og Frankrig, at den virkelige magt befinder sig – og det er det eneste lyksalige sted at være, når man sværger til EUs grundtanke om en stadig snævrere union til erstatning for den danske grundlov.

Selvom forbeholdene ikke i praksis har haft nogen væsentlig betydning for den mængde EU-lovgivning som Danmark gennemfører i Folketinget, og har heller ikke har virket som en bremse for Danmarks engagement og deltagelse i EU-halløjet. Alligevel er eliten stadig misfornøjede over ikke at kunne være med omkring områder, hvor meget af den vigtigste udvikling kommer til at foregå i EU i de kommende år. Derfor pyt med demokratiet – en ny omafstemning er fastlagt.

Ved at vide hvem der har interesser i fuldstændigt dansk medlemskab af EU, kan man også definere hvem der *ikke* har gavn af at afskaffe forbeholdene.

EU producerer dagligt store mængder af direktiver, der alle sammen betyder, at magten flyttes fra Folketinget til Bruxelles. EU-programmet de første måneder af 2008 giver rigeligt af eksempler: Fuldstændig harmonisering af kemikalielovgivningen; et stof godkendt i et land er automatisk godkendt i resten af EU. Yderligere stramning af reglerne vedr. statsstøtte til "public service medier". Endelig aftale om hvordan landene skal opfylde målsætningerne vedr. klimaændringer og vedvarende energi. Stiftelsen af et fælleseuropæisk teknologisk institut. Fælles straffelovgivning for trafikforseelser. 'Ligestilling' og 'børns rettigheder' klares også.

Sådan har unionsmaskinen kørt i over 50 år. Alligevel kan næppe en eneste positiv udvikling til fordel for

arbejderklassen tilskrives EU-samarbejdet. Fordi den overordnede politiske idé er dikteret af kapitalismens magthavere, en lille junta af gigantiske monopolfirmaer og pengetanke.

Hvad er det SF har gang i, når de er gået ind i forhandlinger med Fogh og Co. om en ny afstemning om forbeholdene? I følge Villy Søvndal er det, fordi at EU er flinkere og mere miljøvenligt end USA, og derfor skal EU også have et militær - og Danmark skal være med, så militæret kan få lov til at rydde miner i samarbejde med EU. Langt ude – og det pure opspind:

- Danmark gennemfører i dag humanitær minerydning i 14 lande rundt om i verden. Udenrigsministeriet har i dag bekræftet overfor Folkebevægelsen mod EU, at den militære EU-undtagelse på ingen måde forhindrer dansk indsats for humanitær minerydning, siger Folkebevægelsen mod EU i en pressemeddelelse. 'Humanitær minerydning' er et påskud for et nyt forræderi mod flertallet fra SF side, hvor formand Søvndal følger direkte i forgængerens Holger K. Niensens spor med et nyt 'nationalt kompromis' mod demokratiet.

SF er i EU-spørgsmål gang på gang afsløret som et parti, man ikke skal fæstne alt for megen lid til.

Blandt SFs valgløfter var at man ville

sende den ny forfatningstraktat til folkeafstemning – den der blev underskrevet i Lissabon før nytår, og som regeringslederne manipulerer ihærdigt og magtforvridende for at undgå bliver bedømt af folkene. Indtil videre er det kun irerne, der får lov til at stemme. I Portugal overvejer man det stadig – og både den britiske labour-regeringschef Gordon Brown og den franske højrepræsident Sarkozy har lagt pres på premierminister Jose Socrates for at bremse alle afstemningstanker.

I Danmark har man til gengæld Villy Søvndal og SF. Søvndal har tilbudt Anders Fogh Rasmussen og tilhængersiden at guide den sikkert igennem en afstemning om forbehold. Metoden er at botanisere i dem. Sidst man prøvede at fjerne et af forbeholdene – det om euro'en i år 2000 – tabte tilhængerne, som de gjorde i 1992 ved afstemningen om Maastricht-traktaten. Flertallet mod euro'en findes stadig, og en afstemning om alle forbeholdene samlet ville betyde nederlag for tilhængerne. I stedet skal kun 'det militære' og 'det retslige' sættes til afstemning, har SF anbefalet – og Fogh har hørt. Til gengæld vil SF ikke længere kræve en afstemning om det aktuelle: den ny Lissabon-traktat, som i sit kerneindhold er identisk med den pompøse forfatningstraktat, både hollændere og franskmænd har sagt nej til, da de fik lov at sige noget som helst.

Det er så den ny rævekage, det ny 'nationale kompromis' mod demokratiet: Kronen bevares, den ny forfatningstraktat ratificeres uden folkeafstemning, og resten af forbeholdene skrottes ved en taktisk afstemningsmanøvre, der skal forhindre en folkeafstemning om det mest centrale: Lissabon-traktaten, 'reform-traktaten' – den ny forfatningstraktat.

Regeringen fremsatte den 9. januar et lovforslag til Danmarks ratifikation af EU's nye traktat. Førstebehandling sker den 24. januar. Endelig vedtagelse forventes i løbet af foråret.

-fsk

Privatbilismens sejr gjort officiel

Masser af smukke ord om bedre klima og miljø blev som forventet til masser af motorvej og bilisme, da infrastrukturkommissionen aflagde rapport.

Regeringens infrastrukturkommission afleverede i begyndelsen af januar deres rapport med anbefalinger til de næste 20 års udvikling på veje, broer og skinnenet.

De 21 samfundsspidser – med et enkelt gidsel fra Danmarks Naturfredningsforening – har ikke høstet megen ros for deres arbejde gennem det år, de har været i gang. Metoden har været alt andet end åben og demokratisk, for formålet har været at formulere *monopolernes krav* til regeringen på en måde, så det giver et vist skin af seriøse prognoser og beregninger.

Efter den lukkede proces kommer så den politiske, lover regeringen, og Århus-borgmesteren og andre har straks genrejst spørgsmålet om en Kattegatbro, der skal sikre forbindelse direkte fra Herning til Holbæk.

Ved at opstille den præmis, at fremskrivninger af antal personbiler og godstransport på vejene skal være basis for anbefalinger til investeringer, fraskriver infrastrukturkommission sig samtidig egentlig planlægning. Prognoserne er blevet hellige køer, forstået på den måde, at infrastrukturkommission ikke tager anden konsekvens af tallene, end at der skal gives plads til den øgede trafikmængde.

Mere trafik – ikke bedre miljø

”Denne tilgang er skruen uden ende. Man kan aldrig tilfredsstille transportbehovet ved at bygge flere og bredere veje. Det skaber blot behov for endnu mere transport. Der savnes en dokumentation for, at det hjælper.

Man kan spørge: I hvilket land har man kunnet nedbringe bilkøer ved at

Privatbilisme er for de fleste ikke andet end et dyrt og nødvendigt onde i hverdagen i forhold til at komme til og fra arbejde.

bygge flere og bredere motorveje?”

Sådan lyder en kommentar fra Det Økologiske Råd.

Naturfredningsforeningen fremkom i sidste øjeblik med en mindretalsudtalelse og nægtede at skrive under med den begrundelse, at hele arbejdet var vendt på hovedet, når der ikke blev taget udgangspunkt i målsætninger om at forbedre miljøet.

Fagbevægelsens eneste repræsentant, Orla Petersen, gruppeformand i 3F's Transportgruppe, har til gengæld været usynlig.

Bilernes paradys

Betænkningen er fyldt med statistik over udviklingen gennem de sidste årtier og viser, at Danmarks transportinfrastruktur først og fremmest er baseret på veje og biler. Den kollektive trafik er blevet stadig nedprioriteret, en udvikling, der for alvor begyndte med nedlæggelsen af sporvognene og de mange mindre baner i begyndelsen af 70'erne.

Havne og skibsfart spiller stadig en rolle, ikke mindst i forbindelse med internationale færgeruter og handel,

Mindretalsudtalelse fra Danmarks Naturfredningsforening

Rapportens prognoser for udviklingen i transportbehovet inddrager ikke påvirkningerne af natur og miljø. Hvis der skal træffes beslutninger på et optimalt grundlag, skal alle positive såvel som negative påvirkninger indgå i beslutningsmaterialet. Påvirkningerne af natur og miljø, herunder også øgede udledninger af CO₂, bør derfor indgå som en væsentlig del af prognoserne for transportens udvikling.

Rapporten mangler analyser af alle de virkemidler, der både kan sikre en god mobilitet og en reduktion i miljø- og klimapåvirkningerne (fx roadpricing eller andre økonomiske styringsmidler).

Rapporten mangler alternative scenarier. I starten af kommissionens arbejde blev der lagt op til at arbejde med forskellige scenarier for udviklingen inde for transport og infrastruktur i Danmark. Desværre skete det aldrig.

Længden af motorvejsnettet i Danmark 1980-2007

	1980	1985	1990	1995	2000	2005	2007
Motovejsnettets udstrækning	464	539	611	796	892	1.031	1.071

mens udviklingen af jernbanen stort set er stagneret siden åbningen af Storebæltsforbindelsen.

Set i forhold til andre lande er der relativt mange indenrigsflyruter, der forbinder København med de største byområder i Jylland.

Cykling er til gengæld gået stærkt tilbage.

"Det er skuffende og meget frustrerende af se, hvordan Danmark langsomt, men sikkert er ved at miste sin cykelkultur. Cykeltransporten er faldet med 30 procent de seneste 15 år, og den udvikling vil fortsætte, hvis vi ikke gør noget," lød kommentaren fra Dansk Cyklist Forbund.

I de to tabeller kan man se, at mens motorvejsnettet er mere end fordoblet over 20 år, er jernbanenettet ikke udvidet.

Det falder sammen med, at bilparken er blevet fornyet og ikke er væsentligt dyrere i drift, mens jernbanernes materiel lider under mange års manglende vedligeholdelse, forsinkelser og dårlig plads.

Til gengæld har billetpriserne været på himmelflugt.

Det Store H

Transportnettet er bygget op efter den internationale doktrin for Danmark som gennemkørselsland, kaldet *Det Store H*, der har været under udvikling siden 1930'erne:

Der skal gå en hovedforbindelse ned gennem Jylland fra Hirtshals og Frederikshavn, der i princippet forbinder Norge og Sverige med resten af EU, og der skal gå en linje fra Helsingør til Femern, der forbinder Øresundsregionen med Tyskland.

På tværs går der en linje fra Esbjerg til København, oprindeligt tænkt som hovedrute til England. Langs motorvejen udbygges de såkaldte lange industribyer på begge sider, trøstesløse områder uden byliv, kun mulige at nå med bil.

Trafikkommissionen og klimaet

Dansk Cyklist Forbund afholder i samarbejde med Det Økologiske Råd og fagforbundet 3F et seminar med dette tema torsdag d. 31. januar kl. 13-17 hos 3F (HB-salen), Kampmannsgade 4 i København.

Banenetets udstrækning 1970-2005

Km banestrækning	1970	1980	1990	2000	2005
S-baner	84	133	169	166	170
Regional- og fjernbaner, dobbeltsporet	644	644	670	762	758
Regional- og fjernbaner, enkeltsporet	1.624	1.215	1.166	1.134	1.113
Total statslige baner	2.351	1.993	2.004	2.061	2.041
Privatbaner	481	493	493	493	514
Metro	0	0	0	0	17
Total alle baner	2.832	2.486	2.498	2.555	2.572

Denne strukturtenkning har betydet en række lokalpatriotiske kampe for at komme med på vejkortet og har ladet en del mindre områder som Lolland og Langeland tilbage i trøstesløs isolation. Trods få minutters sejlads i mellem sig fik sådanne 'udkantsområder' aldrig lov til at komme med på den store tegning.

Ny naturlov

I Jylland har driftige forretningsfolk sat sig i hovedet, at Det Store H burde lide en stille død. Ønsket er at sikre Århusregionen en rolle som lokalt knudepunkt med en motorvej tværs igennem Silkeborg frem til Herning.

Fra Århus er det så drømmen, at en bro skal erstatte hurtigfærgen til Sjælland. Det meste af denne plan er i det stille blevet udbygget år efter år. I første omgang er betænkningen dog ikke gået med på denne idé. Derimod er det tanken at udvide allerede eksisterende motorvejsanlæg. Køgebugt-motorvejen skal op på otte

spor, og andre vejanlæg rundt om København skal også udbygges.

Alt præsenteres som positiv udvikling og nærmest en naturlov, mens der knap er en hovedrysten tilovers for de krav, som befolkningen stiller om massive investeringer i den kollektive transport, billige og ordentlige muligheder for folk med almindelige lønninger.

Transport er en hovedkilde til forurening, først og fremmest for bløde trafikanter og beboere langs de store veje, der ude i forstæderne ligger som uoverstigelige sorte floder.

Støj, giftig udstødning, støvpartikler m.v. er fattigrøvenes pris for, at bil- og olieindustrien bestemmer.

Regeringen regner med at få vedtaget en række af de investeringer, der er anbefalet, i løbet af efteråret.

Den gode, åbne proces vil fortsætte, lover trafikministeren.

Rapporten kan ses her:
www.infrastrukturkommissionen.dk

Københavns trafik kaos

De københavnske trafikproblemer er velkendte: forurening af udstødningsgasser, tæt trafik i den indre by og brokvartererne, kilometerlange køer på indfaldsvejene, knirkende kollektiv trafik med ustandselige forsinkelser, ikke mindst hos DSB. Der er en almindelig følelse af, at nu må der gøres noget ved disse problemer, som gør livet i storbyen surt for borgerne.

Infrastrukturkommissionen opfordrede i sin rapport til hurtig løsning på de pladsproblemer, der er på skinnerne ind mod København. Der er to muligheder for at udvide banelegemet fra København mod Ringsted – dels en udvidelse af den nuværende linjefø-

ring, dels en ny jernbane over Køge. DSB anbefaler den sidste løsning, men intet er afgjort.

Den radikale teknik- og miljøborgmester Klaus Bondam har foreslået, at først Nørrebrogade, siden Vesterbrogade, Østerbrogade og Amagerbrogade gøres bilfri, så der bliver mere plads til fodgængere og cykler. Det blandt københavnernes meget populære forslag har et stort flertal i Borgerrepræsentationen.

Andre foranstaltninger til begrænsning af udstødningsgasser og biltrafik er under overvejelse, som betalingszoner, biltunneller m.m., som de har været i mange år, uden at noget er sket.

'Intet menneske er illegalt'

Opdatering på Fort Europa

Klapjagten på immigranter og flygtninge i EU vokser til stadighed sammen med nye tragedier i forsøgene på at forcere de stadig mere overvågede grænser og i koncentrationslejrene, der spækker Europa-kortet.

December var endnu en tragisk måned: Medierne registrerede 243 dødsfald blandt migranter og flygtninge i løbet af december 2007. 120 mennesker druknede i Det Ægæiske Hav, 96 døde ud for Kanarieøerne, 17 langs Algeriets kyst og ti ud for den franske ø Mayotte. Det var en af de mest tragiske måneder langs EU's grænser.

Politisk begyndte måneden med det euro-afrikanske topmøde i Lissabon og endte med Schengen-områdets udvidelse mod øst samt den italiensk-libyske aftale om fælles grænsepatrijering.

Dødstal

Medie-arkivet fra 2007 dokumenterer 1.861 dødsfald blandt migranter og flygtninge, der forsøgte at komme til EU. I 2006 var det 2.088. Hvis man kun ser på Middell- og Atlanterhavet, var der 1.684 ofre i 2007. Det var 1.625 året før.

Det er svært at sammenligne disse tal, for de er dækker kun de tilfælde, pressen har berettet om. Der er faktisk ingen, der ved, hvor mange skibbrud der ikke observeres, men noget tyder på en relativ stigning i antallet af ofre i forhold til, hvor mange der tager af sted.

Antallet af folk, der ankommer langs Europas sydlige grænse, er nemlig faldet betydeligt – med undtagelse af på Malta, Cypern og Grækenland – på grund af samarbejdet mellem Frontex og de nordafrikanske lande, der har ført til titusinder af anholdelser af migranter.

I Atlanterhavet på ruten til Kanarieøerne faldt antallet af ofre fra 1.035 i

Flygtninge interneret på Gran Canaria

2006 til 745 dette år. Men i forhold til antallet af ankomne steg antallet af dødsfald, eftersom antallet af folk, der ankom til de spanske øer, faldt med 75 % i forhold til 2006. I Gibraltarstrædet var antallet af ofre registreret af Fortress Europe 551 mod 302 året før, samtidig med at antallet af ankomne faldt med 20 %. I Det Ægæiske Hav vil 2007 blive husket som et særligt tragisk år: 257 dødsfald er fire gange højere end de 73 dødsfald i 2006, selvom antallet af ankomne på de græske øer er fordoblet.

På alle ruterne i Middelhavet og Atlanterhavet var der alligevel ikke mere end 50.000 migranter, der nåede frem til Europa i løbet af 2007.

Det er mindre end en tredjedel af de 170.000 udenlandske arbejdere, alene den italienske regering har bedt om i 2007.

Et tragisk år i Grækenland

På den græsk-tyrkiske grænse kunne året ikke slutte værre. Om natten den 10. december druknede 51 migranter, og 28 blev rapporteret forsvundne, efter at deres både sank i en storm ud for kysten tæt på Izmir i Tyrkiet, mens de var på vej til den græske ø Kios. I løbet af de næste to uger endte to andre skibbrud i området med otte migranternes død ud for Bodrum og 32 ud for Lesbos. Siden

1994 er mindst 885 mennesker er druknet i forsøget på at komme til Grækenland. Ifølge myndighederne blev 10.000 migranter opsnappet af den græske kystvagt i år. Det var blot 4.000 i 2006 og omkring 3.000 årene før.

UNHCR udtrykte også bekymring. Især over de 3.500 irakere, der i det første halve år af 2007 søgte om asyl i Grækenland, et land, der aldrig har givet asyl til en eneste iraker. Afvisningen af asylansøgninger er systematisk i Grækenland: Der var 13.345 ansøgninger i de første syv måneder af 2007, men kun 16 flygtninge blev anerkendt, og 11 modtog humanitær beskyttelse. Det er 0,2 %! Alle de andre bliver deporteret til Tyrkiet, hvilket den tyske organisation Pro Asyl udgav en rapport om i år.

Nye veje til Spanien

Der har været et enormt fald i antallet af migranter, der ankom til Spanien via Kanarieøerne og den andalusiske kyst dette år. Det er faldet med 60 % sammenlignet med 2006, men dødstallet er stadig højt: Mindst 876 mennesker døde på den rute i 2007 mod 1.250 i 2006. Om natten den 10. december druknede 50 migranter efter et skibbrud ud for Dakhla i Vestsahara på vej til Kanarieøerne, og samme dag mistede 40 andre migranter livet ud for Senegals kyst.

Sidstnævnte tog af sted mod Kanarieøerne fra øen Djogué i en træbåd med 130 migranter om bord, de vendte om og sejlede mod Dakar efter i 12 dage at have sejlet omkring for at undgå de europæiske patruljebåde. Da de ankom, var der en død mand om bord på båden, og ifølge de overlevende døde 39 andre i løbet af deres rejse, og de var nødt til at smide ligene over bord.

I løbet af 2007 er over 1.500 migranter blevet opfanget af Frontex' fælles operationer i Atlanterhavet, mens over 18.000 senegalesere blev repatrieret af Spanien i 2006. De skrøbelige træbåde er nødt til at tage en enorm risiko ved at bevæge sig op til 300 sømil væk fra den afrikanske kyst for at undgå Frontex-patruljerne og derefter tilbringe omkring ti dage på havet, før de når Kanarieøerne.

På grund af turens længde er de migranter, der ankommer i Las Palmas, svækkede og lider af dehydrering og kulde.

Den 6. november blev en båd reddet ud for La Güera i Mauretania. Den havde drevet omkring i tre uger efter et motorstop med 101 passagerer om bord. De var taget af sted fra Ziguinchor i Senegal tyve dage tidligere. 56 af dem døde på turen, og deres lig blev efterladt i havet.

Ingen ved, hvor mange spøgelses-skibbrud der er derude på havet. Et af dem, hvis eneste ekko var den kollektive begravelse, der blev afholdt, var i oktober i byen Kolda i Senegal, af de pårørende for de 150 mænd, der forsvandt på havet.

I takt med at Gibraltarstrædet bliver mere og mere umuligt at komme igennem på grund af de spanske elektroniske overvågningssystemer og det marokkanske samarbejde, åbnes to nye ruter: Den 17. december gik en båd med 23 marokkanere i land i Olhao i det sydlige Portugal, mens en anden rute formes mod øst fra Oran i Algeriet til De Baleariske Øer – parallelt med den fra Algeriet til den italienske ø Sardinien. Kun seks migranter ankom til disse spanske øer i 2006, men i løbet af de første 11 måneder af 2007 kom 577 ad den rute.

Men Algeriet har indgået et samarbejde med Spanien, og omkring 1.500 algeriere er allerede blevet anholdt dette år af den algeriske kystvagt, som også

Frontex på flygtninge-jagt i Middelhavet

fandt ligene af 83 ofre langs kysten. I 2006 fandt den 73 lig, og 29 i 2005.

Libyen indgår i Frontex

Den 29. december underskrev Italien og Libyen en bilateral aftale om fælles patruljering af den libyske kyst. Italienske motorbåde vil nu operere i libysk farvand med blandet besætning og vil sende alle opfangede migranter tilbage til Libyen, hvorfra de vil blive deporteret. Ifølge aftalen vil EU finansiere et overvågningssystem for Libyens grænser i havet mod nord og i ørkenen mod syd.

Amnesty International har allerede opfordret EU til at standse ethvert samarbejde med Libyen, hvis der ikke er garantier for, at migranternes menneskerettigheder respekteres.

Organisationerne Human Rights Watch, Afvic og Fortress Europe har også rettet anklager mod Libyen, hvor 60.000 migranter årligt fængsles og deporteres, inklusive kvinder og børn, økonomiske migranter og politiske flygtninge. De anholdes under politi-razziaer og holdes i interneringslejre uden retssag i månedsvis eller årevis under inhumane og nedværdigende forhold, hvorefter de deporteres tilbage til deres lande, selvom de er flygtninge, eller efterlades i midten af ørkenen langs Libyens sydlige grænse til Niger, Tchad, Sudan og Ægypten.

Ulovlige tilbagevisninger

Artikel 19 i EU's Charter om grundlæggende rettigheder forbyder kollektive deportationer samt tilbagevisning af udenlandske statsborgere til tredjelande, hvor de risikerer tortur, hvilket også er forbudt ifølge FN's 'anti-tortur-konvention' samt Genève-konventionen om flygtninges retsstilling fra 1951.

Den 10. maj 2005 fordømte Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol med støtte fra Europa-parlamentet Italien og beordrede landet til at standse de kollektive deportationer fra Lampedusa, efter at over 1.500 migranter, der gik i land på øen, var blevet udvist til Libyen.

Tre år tidligere blev kollektive deportationer erklæret illegale under international lov af en af de højeste EU-institutioner.

I dag er kollektive deportationer det erklærede mål for EU-agenturet for grænsesikkerhed, Frontex.

Frontex' hemmelige missioner

Frontex udførte 22 operationer i 2007 og opfangede 19.295 migranter, heriblandt 11.476 opfanget på havet, 4.522 langs land-grænserne og 3.296 i lufthavne. I 2006 blev 32.016 migranter anholdt som resultat af Frontex-patruljer.

FOA: Flere ledige stillinger i ældreplejen

Manglen på arbejdskraft i ældreplejen stiger fortsat. Kommunerne mangler nu 2.000 personer til at yde omsorg og pleje til de ældre.

En ny undersøgelse, som analysefirmaet Capacent Epinion har foretaget for FOA, dokumenterer endnu engang, at ældreplejen har kurs mod en dyberegående krise.

I øjeblikket er der i alt lidt over 2.000 ubesatte stillinger i ældreplejen. Det viser svaret fra ældrecheferne i 65 ud af landets 98 kommuner.

- 48 procent af kommunerne løser manglen på medarbejdere ved at ansætte vikarer. Det hjælper selvfølgelig her og nu med en del af opgaveløsningen, men det betyder også flere og tungere opgaver til det faste personale. For det første er der opgaver, man ikke umiddelbart kan sætte en vikar til. For det andet er der også introduktions- og vejledningsopgaver forbundet med at have fremmede vikarer til at varetage jobbet, siger sektorformand Karen Stæhr, FOA, Fag og Arbejde.

I 41 procent af kommunerne løser problemet med manglen på fast personale ved at trække ekstra på dem, der er tilbage.

- Det er uholdbart, og spørgsmålet

er, hvor længe det faste personale kan holde til det. Hvis den løsning fortsætter, vil det være med til at øge risikoen for nedslidning og arbejdsskader, og det vil give et endnu større frafald af medarbejdere, siger Karen Stæhr.

Undersøgelsen viser også, at omfanget af ikke-uddannet personale i ældreplejen er steget i 58 procent af kommunerne siden sidste år.

- De ældre har krav på omsorg og pleje udført af kvalificeret personale. Det virker mere end barokt, at vi på samme tid diskuterer regeringens kvalitetsreform og øger antallet af medarbejdere i ældreplejen, som ikke har de formelle kvalifikationer. Man kan nu engang ikke forvente, at uddannet personale kan udføre de samme observationer eller pleje, som en uddannet kan, siger Karen Stæhr.

- Skal vi løfte fremtidens store udfordringer til ældreplejen, så handler det om kvalitet, mere i løn og flere hænder. Medarbejderne skal have mulighed for at bruge deres uddannelse og faglighed og levere den omsorg og pleje, de gerne vil og er uddannet til. Det nytter ikke, at medarbejderne skal arbejde så hårdt presset som i dag og så alligevel gå hjem med dårlig samvittighed over ikke at kunne levere den optimale pleje, fordi de ældre har modtaget discountmodellen. Det er den virkelighed, vi skal ændre, slutter Karen Stæhr.

Den borgerlige propaganda vandt over de lavtlønnedes krav i kampen om den offentlige mening. Socialdemokratiets forræderi bærer en stor del af skylden.

Kampen om ekstra lønforbedringer til offentligt ansatte i de kommende overenskomstforhandlinger blev tabt i kampen om den offentlige mening.

Det skete, da regeringen og DA mobiliserede borgerlige økonomer og fik skabt et billede af, at fem mia. ekstra til offentligt ansatte ville føre samfundsøkonomien på randen af afgrunden.

Læren af tilbagetrukne valgløfter

For et par uger siden oplevede vi under store medietummel både DF og S løbe fra deres under valgkampen helt klare løfter om, at der skulle tilføres fem mia. kr. ekstra til offentligt ansattes lønforhandlinger med henblik på at sikre velfærden de fornødne hænder.

I stedet blev det alene til en forståelse mellem de to partier og regeringen om, at der kun bliver tale om at fremrykke de taktreguleringsbeløb, som de offentligt ansatte under alle omstændigheder ville have fået i næste overenskomstperiode.

En lære heraf er naturligvis et stort fremtidigt spørgsmålstegn ved valgløfter og troværdighed over for den offentlige sektor og de offentligt ansatte, hvad angår Dansk Folkeparti og Socialdemokratiet.

Men når nu valgløfterne fra DF og S ellers i sin tid var så helt klare og utvetydige, hvordan kunne det så gå til, at det lovede lønloft endte med det rene ingenting? Svaret er, at de offentligt ansattes faglige organisationer tabte kampen i det offentlige rum om vurderingen af sådanne lønforbedringer i en samfundsøkonomisk sammenhæng.

Økonomisk katastrofesnak

De seneste dage op til kovendingen fra S og DF var præget af økonomisk-poli-

Offentligt ansatte tabte lønkampen i det offentlige rum

Af Henrik Herløv Lund

tisk teatertorden: Finansministeriet, Det økonomiske råd, OECD, Dansk Arbejdsgiverforening og bankøkonomer kappedes om at fremmane billedet af en økonomisk overophedning. Det skulle skabes et billede af, at fem mia. ekstra til lønforbedringer til offentligt ansatte ville sætte en løn- og inflationsspiral i gang, som igen ville true den danske konkurrenceevne, det økonomiske opsving og beskæftigelsen.

At regeringen selv få uger forinden havde uddelt skattelettelse for dobbelt så stort et beløb og dermed i langt højere grad selv bidraget til det samfundsøkonomiske pres, lykkedes det i betydeligt omfang at skubbe i baggrunden. Der blev i en koncentreret kampagne fra de nævnte borgerlige økonomer fokuseret på ekstra lønforbedringer til offentligt ansatte som de dråber, som ville få det samfundsøkonomiske bæger til at løbe over.

Og de offentligt ansattes fagforeninger kunne kun hente begrænset hjælp hos fagbevægelsens egen økonomiske tænketank i Arbejdernes Erhvervsråd til at sejle op imod disse økonomiske dommedagsscenarioer. Disse var klemt mellem de modstridende hensyn til de offentligt ansattes fagforeninger og så på den anden side Socialdemokratiet, der tydeligvis var ved at blive bange ved udsigten til at blive ansvarliggjort for en samfundsøkonomisk krise.

Resultatet blev derfor alene en forsigtig udmelding fra AE om, at man skulle føre en 'neutral finanspolitik'.

Dommedag blev ikke imødegået

Det var denne kamp på økonomivurderinger om billedet af den samfundsøkonomiske situation, som de offentligt ansattes organisationer tabte. De var ikke i stand til med egne kompetente økonomiske analyser og vurderinger at sejle op imod de borgerlige økonomers helt entydige billede af ekstra lønforbedringer til offentligt ansatte som

'samfundsøkonomisk uansvarlige'.

At de nævnte lønforbedringer til offentligt ansatte skulle have medført en overophedning af danske økonomi, er ikke velbegrunderet. Det er rigtigt, at dansk økonomi gennem længere tid har været udsat for en betydeligt efterspørgselspres, men det er primært skabt igennem, at regeringen gennem skattestop og skattelettelse har ladet det private forbrug galoppere derudad.

Og faktisk er dansk økonomi tværtimod alvorligt på vej ned i gear: Amerikansk nedsving på grund bolig- og finanskrise, stigende råvare- og oliepriser og høj eurokurs samt afmatning på det danske boligmarked peger alle i retning af klart aftagende økonomisk vækst i Danmark fremover. Diskussionen om, hvorvidt der i realiteten snarere vil blive behov for en ekspansiv finanspolitik, er så små begyndt.

Men i den afgørende situation tabte de offentligt ansattes faglige organisati-

oner kampen om den samfundsøkonomiske forståelse og den offentlige mening. Den forståelse, der stod tilbage i det offentlige rum, var, at de offentligt ansattes grådighed truede den samfundsøkonomiske balance, opsvinget og velstanden. Hermed blev DF og S på en og samme tid truet med at blive ansvarliggjort for den kommende økonomiske krise og fik samtidig et alibi, som muliggjorde for dem at smutte fra valgløfterne.

Til ulykke ikke mindst for velfærd, fordi den offentlige sektor hermed vil få utroligt svært ved at løfte den meget store rekrutteringsopgave de kommende år. Hvorved faren er overhængende for, at velfærd i de kommende år vil blive udhulet på grund af mangel på hænder.

Henrik Herløv Lund er økonom, cand. scient. adm.

www.henrikherloevlund.dk

Forårs-indsamling for KOMMUNISTISK POLITIK OG NETAVISEN

Brug meget gerne girokortet som er vedlagt dette nummer.

**Du kan også gå i Danske Bank og sætte pengene ind, det koster ikke gebyr. Sig, de skal skrive dit navn som afsender – (ellers sendes pengene anonymt)
Eller betal via netbank.**

Oktobers bankkonto har reg.nr. 1551, kontonr. 166 34 271.

Tak for alle de bidrag vi har fået i løbet af året, senest i forbindelse med den nylige abonnementsbetaling. Også tak for de mange flotte ord vi modtager om bladet fra læserne.

Flertal i befolkningen klar til storkonflikt

Ifølge Ugebrevet Mandag Morgen bekræftes det, at danskerne positivt på en konflikt i den offentlige sektor til foråret. Det konkluderes på baggrund af en måling, analyseinstituttet Vilstrup har foretaget. 54 % af de udspurgte er klar til at leve med konsekvenserne af en storkonflikt i tre uger. 35 % bakker op om en mulig længere konflikt.

Generelt er der stor forståelse for storkonflikter i den offentlige sektor, idet 68 % af danskerne mener, at de offentlige ansatte er i deres gode ret til at strejke for at opnå deres krav.

Virksomheder kræver at få danskere i praktik

En interviewundersøgelse foretaget blandt landets praktikkonsulenter, som Rockwool Fondens Forskningsenhed (RFF) har foretaget, viser, at unge elever med indvandrerbaggrund på landets erhvervsskoler har færre praktikpladser at vælge imellem end etnisk danske elever. Det sker, fordi virksomhederne ofte beder skolerne sortere blandt ansøgerne. Det er forbudt for erhvervsskolerne at sortere i de elever, de tilbyder virksomhederne. Alligevel viser undersøgelsen, at tæt på to tredjedele forsøger at imødekomme virksomhedens ønsker, mens blot 3 pct. blankt afviser et videre samarbejde med virksomheden.

FOA kræver barns 2. sygedag

Fagforbundet FOA har på vegne af 170.000 offentligt ansatte rejst kravet om retten til at blive hjemme ved barnets 2. sygedag. Kravet er rejst som et led i at imødegå børnefamiliers stressede situation omkring sygdom og med udgangspunkt i, at begge forældre oftest er udearbejdende og de fleste på fuld tid.

Nye angreb på dagpengemodtagerne under forberedelse

Regeringens og beskæftigelsesminister Claus Hjort Frederiksens forslag om at stramme på reglerne for supplerende dagpenge møder forståelse hos de fleste partier. Alles påskud for "forståelsen af problemet" er den såkaldte mangel på arbejdskraft. Men deres mantra om manglen på arbejdskraft kan ikke skjule, at der allerede er stagnation i byggeriet og en forventet økonomisk afmatning og lavere beskæftigelse på vej. Det kan heller ikke skjule, at deltidsarbejde er regeringens og arbejdsgivernes projekt og til gavn for dem.

Regeringen føler sig sikkert i tidsnød for fortsat at kunne argumentere med manglen på arbejdskraft. Men når krisen for alvor sætter ind med stigende arbejdsløshed, er de mere end parate til at skifte deres nuværende argumentation ud med, at den nye, alvorlige økonomiske situation kræver nedskæringer på dagpengeområdet. Et nyt generelt angreb på dagpengereetten er uden tvivl på vej i den nyligt nedsatte arbejdsmarkedskommission, som

skal barsle i 2009. Stramminger på supplerende dagpenge er sikkert deres pædagogiske øvelse i åbning af nye angreb.

At fremme accepten på deres angreb lige nu betyder, at de arbejdsløse deltidsarbejdere angribes og fremstilles som nogle udspekulerede misbrugere.

Men hvad regeringen og arbejdsministeren slet ikke kommer ind på, er, at samme regering for blot fem år siden på opfor-

Slip pamperhåndtrykket – sæt medlemmerne i centrum

- Vi slås dagligt for at fastholde og skaffe nye medlemmer. I den situation er ikke hjælpsomt med fagtoppens gyldne håndtryk til sig selv. Det siger Anders Olesen, formand for Byggefagenes Samvirke og Træ-Industri-Byg København, i en kommentar til de seneste dages afsløringer af aftrædelsesordningen for afgangende HK-formand John Dahl, som får 750.000 kr. for at gå frivilligt til et topjob i forsikringsfirmaet ALKA.

- Fagbevægelsen oplever en udsivning af medlemmer i disse år. Det er der naturligvis flere grunde til. Pamperi er en af dem. Hver gang der dukker sådanne sager op, får det medlemmerne til at overveje, om det nu lige var på den måde, deres medlemskroner skulle bruges. Og med god grund.

- Det er dybt uansvarligt, at toppen

ikke tager sit ansvar som frontløber mere alvorligt end at sikre sig fordele, som medlemmerne ikke har glæde af. Sagen om forlodssalg af attraktive ferieboliger fra Dansk Folkeferie, og nu HK-håndtrykket, bidrager til medlemmernes fagforeningslede. En lede, der hurtigt bliver til modstand mod fagbevægelsen som sådan.

- Vi skal organisere både danske og udenlandske kolleger ude på byggepladserne og udvikle medlemsdemokratiet. Men fagtoppens uansvarlighed en kæp i hjulet. Det ville klæde den selv at gå i spidsen og afskaffe fryns og fede goder.

- Hvis ikke fagtoppen lægger en anden linje, påtager den sig et kolossalt ansvar for, at medlemmerne stemmer sig ud af fagbevægelsen med fødderne.

dring fra Dansk Arbejdsgiverforening gennemtrumfede arbejdsgivernes ret til at sætte de ansatte ned i tid. Herved kunne arbejdskraften udnyttes maksimalt til kun at arbejde på deltid og på tidspunkter med maksimal belastning.

Kravet om øget deltidsarbejde var arbejdsgivernes og regeringens ide og plan! Den kæmpende fagbevægelse har hele tiden været modstander af deltidsarbejde og krævet den generelle arbejdstid sat ned, og til et tempo, folk kan holde ud.

En måde at begrænse brugen af supplerende dagpenge på deltidjob kunne jo være igen at fjerne deltidsloven, så der blev oprettet flere fuldtidsstillinger, for slet ikke at tale om en generel nedsettelse af arbejdstiden.

For regeringen er det ikke noget problem, at især mange kvinder arbejder i et eller flere rengøringsjob, der kun består af deltidsstillinger. Et hårdt arbejde i et stadig mere opskruet tempo, der betyder nedslidning og invalidering. De har det for godt, såfremt de får suppleret dagpengetimer oveni, mener regeringen, og skal tvinges til at knokle endnu hårdere.

Ser vi på store dele af sundhedssektoren, ser vi mange kvinder arbejde på deltid, fordi det offentlige opretter deltidsstillinger.

Men samtidig er der de seneste mange år inden for det offentlige sket en tempoopskrining og udviklingen af et bureaukrati, der gør, at mange ikke vil være i stand til fuldtidsarbejde under de nuværende betingelser. Kravene fra de offentligt ansatte er ikke kun højere løn, men også mange flere hænder og dermed et helt andet arbejdstempo, så man er i stand til at arbejde en normal arbejdsdag.

Ekspertene taler allerede om, at stramninger af retten til supplerende dagpenge meget vel vil være et led i et større angreb på retten til dagpenge med krav om, at man kun skal kunne have dem i en kortere periode.

Velfærdsforsker og professor Bent Greve fra Roskilde Universitetscenter udtaler f.eks., at "man kan ikke afvise, at planerne om de supplerende dagpenge er forspillet til at kigge på hele systemet ...

Hvis man i 2009 står med stigende ledighedstal, vil det være langt, langt vanskeligere at forestille sig, at man banker til systemet," udtaler han.

Visitationen

Forsynet med bøger, sudokuopgaver, frimærkesamling med meget mere drager jeg nogle få dage før nytår til Jylland, men det er ikke på ferie. Det er nærmere bestemt til Bording, hvor jeg skal afsone en dom på 19 dage. Med i bagagen følger omkring ti sider udprint om det åbne fængsel Kærshovedgård. Ideen er, at det skal bruges som baggrundsmateriale til en beskrivelse af forholdene.

Det er med en lidt underlig fornemmelse, at jeg drager af mod en ny oplevelse. Jeg har altid befundet mig på den sjove side af muren. Antennerne er også lidt længere fremme end normalt. Eksempelvis syntes jeg, at billetdamen i DSB kiggede en ekstra gang, da jeg fortalte hende bestemmelsesstedet.

Det var med garanti en overreaktion fra min side, men jeg kunne ikke lade være med at spekulere på, hvilke tanker folk gør sig, når de erfarer, at de står over for en tugthusfange: voldsmand, bankrøver, barnemorder, narkohandler, hustrumishandler, eller har han blot pisset i en port?

Da jeg nærmer mig Skanderborg, hvor jeg skal skifte, bliver jeg opmærksom på, at der på billetten står, at turen går via Vejle til Herning, og billetdamen havde udtrykkeligt sagt, at jeg skulle skifte i Skanderborg. Jeg føler mig lidt varm af koldsveden. Ifølge kriminalforsorgen kan misligholdelse af fremmødetidspunktet straffes. Jeg spekulerer på, hvad en taxa fra Skanderborg til Bording koster.

Så samler jeg min bagage og begiver mig til gangen, hvor togbetjenten opholder sig. Her er der forsamlet omkring ti personer, som afventer

udstigning eller ledig plads.

- *Afgår der lokaltog til Bording fra Skanderborg station?* spørger jeg.

To-tre stykker kigger straks op. På disse kanter er det vel meget naturligt, at Bording og Kærshovedgård er tæt knyttet til hinanden. Dertil kommer, at jeg er forsynet med en stor rejsetaske samt plastikposer. De næste ti minutter bliver jeg tydeligt beluret. Jeg tjekker, at jeg ikke har taget forskellig farve strømper på.

På Skanderborg station finder jeg den rette perron, mens Arriva-toget i det samme ruller ind i sporet. Da jeg stiger på, lyder en rusten stemme bag mig:

- *Er dette toget til Bording?*

Jeg vender mig om og ser en lidt hærget gut i fyrrerne og svarer et tydeligt 'Ja'. Spørgsmålet har vakt opmærksomhed blandt de øvrige rejsende, som er ude af stand til at skjule deres bedømmelse af os, hvilket man ikke kan fortænke dem i.

Vi ligner trods alt ikke et par spejderdrengene, der har været på juleferie hos moster i København.

Turens visuelle visitation bliver på Kærshovedgård suppleret med en fysisk:

- *AF MED KLUDENE*, lyder ordren, mens en betjent ved siden af tjekker min bagage.

Forsynet med sengetøj til de næste 18 nætter meddeles det, at de ikke har konfiskeret noget.

På min stue konstaterer jeg imidlertid, at de har taget de ti sider udprint, som jeg havde fundet på det offentligt tilgængelige internet ...

En ting er måske reklame – noget andet noget helt andet?

Reno

Digte fra hverdagen

digte.dk er et spændende internet-site hvor danske og skandinaviske forfattere udstiller, eksperimenterer med, skaber og udvikler nye stilarter inden for poesi og lyrik. Her nogle eksempler

Vicevært i september nr. 27

viceværtten for min verden
fejer fodaftryk af fortovet
foran det hvidkalkede kompleks
- skruer op og ned for lyset
og varmen i lejlighedernes vis,

der bor en erkendelseskunstner
på kvisten, skønt han aldrig kigger ud,

det gør til gengæld udkiggeren,
der bor st. t.v. i baggården,
hvor hans udsigt begrænser sig
til de gamle retirader,
og det er fra hans hånd,
vi kan forvente den store samtidsroman,

på første over Restaurant Rastløst' køkken
sulter en forsvindingskunstner sig næsten bort,
- når han igen har glemt sin nøgle,
stikker viceværtten ham
gennem sprækken under døren,
hvor han forsvinder mellem reklamerne,

på anden og tredje sal
er der liberale erhverv

- to prostituerede piger
fra den Indre Mongoli
betjener på 2.t.h
de polske kloakarbejdere,

der har taget permanent ophold
i det gule telt foran brandhanen,
det er ikke kærlighed, men det
virker,
for polakkerne
har banket

alfonsen på 3.til gesimsgrif,
nu sidder de på altanen
og ser lady September
holde mere skønhed,
end hun
i modsætning til sine elleve søstre
nogensinde har lovet,
de skåler for hende,
og kalder hende deres yndling,
med luft så klar
som hvidvinen i deres glas
og sol i hjemveens duggede tårer,

ved siden af ordner
en egyptisk fodterapeut
med milde øjne
nedgroede negle
for hjemsendte
Afghanistan-veteraner,
entréen er stuvent med støvler,
gutterne kan ikke mærke deres fødder,
men de gør sig til gode
med egypterens vandpibe,
der snorker i karnappen,
de synger – Wie einst Lili Marleen,
mens han filer i deres gule negle,
og drejer på knapperne
i deres ditto nedgroede sjæle,

i kælderrummene står flyttekasser,
der har stået urørt siden 20'erne,
med ting som tiden har frigjort
fra almindelig ejendomsret,
og som nu smuldrer i frihed,

det var også i 20'erne
komponisten Søren Bagger

boede i baghusets baghus,
hvor han komponerede
den symfoni, der stadig spilles
i de tunge radiatorers system
af indviklede vandorgelpiber,

når lyset i opgangen
slukkes med et klik,
er det en udbredt misforståelse,
at det sker som følge
af en mekanisk anordning,
dette er ikke tilfældet,
kontakterne afbrydes konsekvent
af den sorthårede genfærdsdreng,
der strejfer i skyggen
af alle deres liv,
efterladende lugten
af kold tobaksrøg i mørket,

når viceværtten har fejlet,
drikker han portvin
med sin ven posten
i sin lejlighed,
der ganske rigtigt
ligger lige over porten,

når posten er gået,
lægger viceværtten
deres urøgede cerutstumper,
ud under elskabet
til spøgelsesdrengen,
der tror på mørket.

Søren Bagger

- digte fra krigen

Der er ikke mere at sige
og hvad der end siges
har allerede været sagt
Mit repertoire har længe været
recessivt
men jeg er for første gang udtømt nu
ikke en eneste enhed tilbage
i reserven
Vi kender det her slag
ud og ind
vi to
og der bliver ikke noget last stand
Vi har kæmpet til sidste mand
så mange gange
at man skulle tro vi efterhånden
var blevet store nok til at
lade legene ligge At vi
havde lært lidt af hinandens løgne
Men der er ikke mere at sige
nu Der bliver ikke mere røvere
og soldater Ikke flere tautologiske
krigserklæringer eller diplomatisk laden-som-om
Sejrens sødeste frugt smager af aske
fra alle de nedbrændte byer der
måtte lade livet i vores interne
ildregn –
jeg
snakker ikke
om Irak
Afghanistan eller Afrika
selvom de slår så mange flere ihjel I
vores krig er ofrene kun
mine ord Dine smil Denne nat
og alle de andre Vi talte
med napalm
i stemmen
Sendte guerillasoldater alt alt for langt
ind over hinandens
grænser Vi var
Waterloo Hastings og
Gettysburg med udbrændt
og ubrugelig jord At forveksle

Amor med ammunition
og brænde op i en udsøgt
passion Der er
ikke mere
at sige Ikke flere
ordrer onder eller ord
så i erindring om hver eneste gang en
af os
har vendt sig om i sengen Gået
lydløst
ud af barer og bagdøre
Har sagt det forkerte eller ikke
sagt noget og i det fjerne
hørt Herculesflyene sætte i gang
erklærer jeg hermed
denne daglige
dystopiske DEFCON III
for definitivt ovre Endnu
et kapitel til historiebøgerne
med meningsløse årstal og facts
pertentlige beskrivelser af hvert
et slag Et forsøg
måske
på at forstå et Holocaust så hedt
at det satte alle parter i brand
så de smagte
af aske

-
Og de uvidende
der måtte
lade fingrene
dykke ned i
slagmarkens sønderskudte
muld må nødvendigvis
der imellem død
hud og itureven jord
finde en enkelt
rusten
kugle
et sted

Johannes Bech Dalsgaard

Den kommende økonomiske nedsmeltning

Af Joel Geir

Den økonomiske nedtur i USA forstærkes og er ved at brede sig. En økonomisk verdenskrise er på vej

De sidste fem år er verdensøkonomien vokset med næsten 5 procent årligt, den hurtigste rate siden afslutningen i 1973 på det langvarige økonomiske boom efter 2. verdenskrig. Dette nye boom har været centreret i de 'fremstormende økonomier' i Kina, Indien, Brasilien og Rusland. Og dette boom trues nu, fordi bolig- og finansboblerne i de udviklede lande er i færd med at sprænges, især i USA, hvor en recession nu er på vej.

For at komme ud af den foregående recession sænkede centralbankerne i de udviklede industrilande renterne dramatisk for at stimulere erhvervsaktiviteter og genoprette virksomhedsprofitterne. Den utilsigtede konsekvens af den billige kredit var et internationalt boom på boligmarkedet, som *The Economist* for nogle år siden med rette betegnede som verdens største finansboble, og som nu truer med at udløse en ny recession, langt alvorligere, længerevarende og global.

Den amerikanske centralbank *Federal Reserve Bank* holdt de korte renter på 1-2 procent i årene 2002-04 og stimulerede dermed et løbsk boligmarked, som var ansvarlig for 40 pct. af vækst og jobskabelse og gav indtryk af en stærkere genoplivning. Huspriserne skød i vejret på basis af lave afdragsrater og skabte kæmpeprofitter i byggeriet, til ejendomsmæglere og banker. For at opretholde produktionen blev 'eksotiske' betalingsordninger opfundet, uden udbetalinger, og lave månedlige afdrag baseret på billige 'narre'-rater i en to-årig startperiode, som derpå blev afløst af drastisk højere rater på 9-11 procent i de resterende 28 år. Køberne blev forsikret om, at de kunne undgå at betale disse højere rater. For da huspriserne voksede hurtigt ville de opnå en enorm værdi i deres huse, og med en god kredit fra deres

Ubetalelige lån har allerede tvunget millioner af amerikanere fra hus og hjem, og millioner andre kan se frem til det samme.

månedlige afbetalinger, ville de være i stand til at omlægge lånene til lavere rater

Investeringsbankerne bunkede hundredvis af disse pantebrevs sammen til sikkerhedspapirer, eller aktier, som blev solgt til handelsbanker, disses skuffeselskaber, pensionselskaber, forsikringselskaber, investeringsforeninger og internationale finansinstitutioner.

De enorme profitter fra dette arrangement frembragte det typiske kapitalistiske cykliske resultat – en overproduktion af boliger, som ikke kunne sælges til den sædvanlige profit. For et år siden begyndte byggeaktiviteten og huspriserne at stagnere, hvorpå de begyndte at gå ned, hvad der tilfældigvis faldt sammen med at omlægningen af pantebrevene begyndte. Folk opdagede, at de ikke kunne omfinansiere deres lån med de faldende huspriser, og de hang nu på disse højere rater, som de ikke kunne betale. I løbet af nogle få måneder kunne en halv million familier ikke længere betale deres afdrag og mistede deres hjem. Det anslås, at hvis økonomien ikke bliver værre, end den er nu (hvad ingen forventer) vil yderligere to millioner familier miste deres hjem over de næste to år, når afdragene på huslåne vokser og overskrider deres formåen.

Udover den menneskelige tragedie vil dette øge den lange liste over usolgte huse og yderligere trykke priserne nedad. Pan-

tebrevene i husene vil være større end huset er værd, hvad der på siden vil få folk til at forlade huse med opskruede priser, hvad der vil udløse endnu flere fallitter og yderligere prisfald. Og bankerne nægter selvfølgelig nu at give lån til faldende eller ustabile markeder, og indsnævrer dermed summen af mulige købere. Dette er det kapitalistiske markeds vanvittige logik, når det er i krise og nedgangsspiral og udløser den værste boligdepression siden 1930'erne.

Når byggeindustrien trækker sig sammen er der mindre efterspørgsel efter møbler, apparater og varer til vedligeholdelse og forbedring af husene. Ordre til fremstillingsvirksomhederne formindskes. Bygningsarbejdere, arbejdere i finanssektoren og industriarbejdere begynder at blive fyret.

Nedgangen i huspriserne er begyndt at ramme detailhandelen. Familiernes indkomster er aldrig kommet sig efter den sidste recession. Den nyliberale økonomiske politik har kanaliseret al rigdom over til de øverste ti procent; alle andres indkomster er lavere end de var i 1999. Da lønningerne stagnerede eller faldt, kunne forbruget kun opretholdes ved at gælden voksede. Husejere tog lån i boligernes voksende værdi, for omkring 800 milliarder dollars om året i de sidste tre år. Gældssætningen voksede og opsparingen blev negativ for første gang siden de barske 1930'ere. Nu hvor huspriserne falder, er en

voksende gæld i boligerne ikke længere et redskab til at opretholde levestandarden, og detailhandelssalget til arbejderklassefamiljer ryger kraftigt nedad.

Alt dette betyder at der skæres i profitten, den dynamik, som får den kapitalistiske motor til at køre. I sidste kvartal faldt profitterne med 8 pct. sammenlignet med samme tidspunkt sidste år. Med lavere profit nedskæres virksomhedernes udgifter til maskiner og udstyr. Alle en recessions elementer har langsomt foldet sig ud nu i månedsvis. Men dette er mere end en ordinær recession, det er også starten på en international finanskriser, ulig alle tidligere i perioden efter 2. verdenskrig.

Den massive opbygning af en giftig gæld truer nu det internationale finanssystems funktioner. Bankerne er i de sidste måneder blevet tvunget til at afskrive 80 milliarder dollars i forfalden pantebrevsgæld. Konservativer vurderinger anslår, at de næste år (2008, KP) må imødesee tab på 300-400 milliarder dollars – såfremt økonomien ikke rammes af en recession. Citibank, den største amerikanske bank, måtte indkassere et tab på 6 milliarder dollars i november (2007, KP) og forventes at tabe 10-15 milliarder dollars yderligere over de næste tre måneder, alene på dens værste *subprime-lån*. Som andre banker har denne også alvorlige vanskeligheder med virksomhedsgælden, og dens skuffeselskaber, som den ikke har givet nogen kapitalreserver. Den internationalt vigtigste bank kan stå overfor en kapitalkrise, fordi den ikke har tilstrækkelige reserver til at dække alle dens dårlige udlån.

Det er disse betingelser, som skaber en international kreditkrise, hvor banker tøver med at låne penge til selskaber eller andre banker, fordi de er bange for ikke at få dem igen, eller fordi det er nødvendigt for dem at bevare kapital til at kunne tackle den dårlige bogførte gæld eller de ikke-afdragne lån udgivet af deres satellitselskaber.

Det anslås at *subprime-krisen* alene kan medføre en formindsket udlånsevne fra bankernes side på 3 billioner dollars, hvad der yderligere vil uddybe en recession. Allerede nu har enkelte banker i Tyskland og UK måtte reddes fra fallit gennem statstilskud. Mange af de store europæiske og asiatiske banker har lidt betydelige tab

på den amerikanske pantebrevs-nedsmeltning. Og det er før boligboblerne er bristet i andre lande, hvor boligpriserne er endnu mere oppustede end i USA. Den schweiziske bank UBS blev tvunget til at nedskrive sin værdi med 10 milliarder dollars i december, og modtog også en kapitaltransfusion på 11.5 milliarder dollars fra Singapores statsinvesteringsselskab og en investor fra Mellemøsten.

Alligevel centrerer denne krise i modsætningerne i den amerikanske kapitalistiske økonomi, det økonomiske verdenssystems centralakse og nye svage led. Finanssammenbruddet i Amerika truer med at udløse massiv international krise, når den til slut bryder grænserne til den lang, uholdbare strukturelle ubalance i det globale handelssystem.

Lige siden recessionen i Asien i 1997-98 har USA været 'sidste tilflugt som køber', og har opslugt importvarer, som ikke kunne opsuges med profit på de hjemlige asiatiske markeder. Dette skabte en enorm ubalance i verdenshandelen, hvor mange landes vækst var afhængig af eksport til det amerikanske marked, og hvor USA opbyggede et uholdbart betalingsbalanceunderskud, som blev finansieret ved optagelse af udenlandske lån, ofte fra eksportørlandene. Dette har bevirket et underskud på handelsbalancen på 700-800 milliarder dollars om året. For at dække dette underskud har USA lånt 2.5 billioner dollars fra resten af verden over de sidste tre år, og har dermed opslugt 80 pct. af verdens opsparing. Nu er udenlandske kapitalister tøvende over for at låne til et gældsæt, kreditfarligt USA.

Mens USA stadig er afhængig af at låne 50-60 milliarder om måneden til at betale for sit handelsunderskud, har der fundet en kapitalflugt sted fra USA siden boliglåns-krisen kom frem i lyset i august 2007. Udstrømningen af udenlandsk kapital har frembragt en voldsom dollar-krise. Dollarens fald øger inflationspresset og har tvunget prisen på olie, guld og andre varer i vejret. Samtidig bidrager de endeløse krige i Irak og Afghanistan til krisens ustyrlige karakter ved at have øget udgifterne til våben og krigsførelse fra 299 milliarder dollars i 2000 til mellem 700 og 800 milliarder dollars i år (2007), en stor del heraf afhængig af udenlandsk kredit.

Nu spår selv optimistiske økonomer en vækst for 2008 på mellem 0 og 2 procent, og mange forventer en recession. Faktisk er dele af økonomien allerede i recession – byggeri, ejendomshandel, finans-sektoren og de tre store bilfabrikanter. Nogle stater, heriblandt Florida, Nevada og Michigan, er allerede i recession. Resten af økonomien – detailhandel, transport, kapitalinvestering – er hurtigt ved at gå i stå. Det eneste som for nærværende går godt er eksporten, som er steget med 18 procent sidste år, som følge af faldet i dollarens værdi. Men som Wall Street Journal skrev 10. december, "overskygger nedgangen i den amerikanske økonomi disse fordele ifølge økonomerne."

Nedgangen på pantebrevsmarkedet og andre kreditmarkeder har betydet, at bankerne står i en værre position nu end selv under panikken i august, og sætter nogle af renterne i vejret, indbefattet nogle af renterne på huslån, på trods af centralbankens to rentesænkninger. Og dette sker før en recession, hvor også der vil blive rejst spørgsmål til virksomhedernes gældsmarked. Et stort antal virksomheder har gælds niveauer, der er langt højere end

Danske aktier styrtdykker

Den 16. januar nåede kursfaldet på de danske børser et nyt lavpunkt. Det danske OMX20 indeks faldt med næsten fire procent og indekset gik for første gang siden september 2006 under kurs 400.

Styrtdykket kom efter adskillige måneder med faldende kurser.

Handelsbankens cheføkonom, Jes Asmussen siger, at man skal helt tilbage til dot-com bølgens sammenbrud i begyndelsen af årtusindet for at finde tilsvarende store kurstab på aktier for de danske lønmodtagere over en 7-måneders periode.

- Og givet den udvikling vi har set i aktiekurserne indtil videre i januar, ser tabene ud til at blive endnu større. Således har det danske OMXC20 indeks aldrig nogensinde tidligere oplevet en dårligere start på et nyt år end tilfældet har været det i 2008, skriver Jes Asmussen i en pressemeddelelse

noget, der nogensinde før er set. De blev pumpet op af private aktier og manipulerede salg, hvor selskaber ikke blev solgt til den sædvanlige pris på seks til otte gange af deres omsætning, men til en pris på ti til 15 gange af deres omsætning. Disse oppustede priser blev betalt med en massiv gæld ved at udstede 'junk'-aktier. Andre virksomheder kastede den dårlige gæld over på tilbagekøbspapirer for at skubbe aktiepriserne i vejret. Det svarer til den giftige gældsætning på boligmarkedet. Der er endnu ingen storbankerotten, men når en recession kommer, kan dette gælds-niveau for virksomhederne ikke opretholdes og der vil være meget store fallitter, som vil sende store mængder af folk på gaden uden arbejde.

I de seneste fem år er dollarens værdi faldet med 30 procent i sammenhæng med handelsunderskuddet og krigsgælden. Bolig- og finanskrisen, som har sat gang i kapitalflugten, har bevirket, at dollaren er faldet med yderligere 10 procent siden august og har skabt frygt for en dybere international dollarkrise. Et antal andre

valutaer er bundet til dollaren, og når denne falder i værdi, udløser det inflationspres i lande, hvor der stadig er økonomisk boom, f.eks. i de olierige Golf-stater, som alle har knyttet deres valutaer til dollaren. Nogle af disse overvejer nu deres faste tilknytning til dollaren. Også dollarens stilling som international reservevaluta er oppe til drøftelse. For første gang er der i finanskrise seriøse diskussioner om skabelse af andre internationale reservevalutaer, herunder den kinesiske yuan.

Dette er et tegn på det enorme skifte i magtbalancen i verden, som er foregået over de sidste fem år, at man har sådanne forestillinger om at den kinesiske yuan, sammen med dollar og euro, kan blive en international reservevaluta. Dollarens nedtur er i virkeligheden et billede på den amerikanske kapital manglende konkurrencedygtighed på verdensmarkedet og svækkelsen af den amerikanske imperialismen efter nederlaget i Irak.

Dette skift i magtbalancen i verden betyder også, at mange af de lande, som har lånt penge til USA og har opbygget

enorme dollarreserver nu bruger disse dollars til at opkøbe amerikanske værdier for en slik. For eksempel har Abu Dhabi, verdens rigeste by og hovedstad i De Forenede Arabiske Emirater, for nylig for 7.5 milliarder dollars købt 4.9 pct. af Citigroups preferenceaktier, som giver et renteudbytte på 11 procent. Men denne udvikling afspejler et større skifte i fordelingen af verdens rigdom. USA, som for fem år siden producerede 30 pct. af verdens bruttonationalprodukt, er nu nede på 25 procent. Det er det største skift i verdens rigdom i årtier.

Den kommende recession vil være værre end recessionerne, som sidste generation oplevede. Ikke bare på grund af omfanget af gældsproblemet, men også fordi USA synes at have færre muligheder for at tackle denne krise end det havde under de seneste to recessioner, fordi det har opbrugt disse muligheder for at udsætte en løsning på dets tidligere økonomiske svagheder. Fra at køre med et budgetoverskud på 250 milliarder dollars i 2000, har USA haft et løbende underskud på 200-300 milliarder dollars om året siden da. Man gennemførte en enorm skattelettelse for de rige; det har man ikke råd til at gøre nu, især på grund af udgifterne til krigen i Irak og Afghanistan.

Indtil 1990 var USA verdens største kreditnation, mens det i dag er verdens største skyldner-nation, og det kan ikke længere så unilateralt og dybt nedskære renterne som tidligere uden at risikere tabet af stærkt tiltrængt udenlandsk kapital. Dertil kommer, at rentenedskæringer nu truer med inflation både her i USA og internationalt. Inflationen i USA er nu på 3.5 pct. Hvis vi brugte de samme indekser som i 1980'erne ville den ligge på 6-10 pct. Og for arbejderklassefamilier er den faktiske inflation endnu højere, fordi de største prisstigninger har været på mad, brændsel, boligudgifter og sundhedsudgifter. Og endelig kan USA ikke længere sætte sin lid til forbruget som redskab til at holde økonomien oppe, fordi boligkrisen har trykket forbruget nedad.

Der er en del snak om, at det økonomiske boom i Kina og i andre udviklingslande vil holde USA ude af krisen. Men problemet med dette scenarie er, at disse økonomier er afhængige af eksport til USA, Europa og Japan for deres økonomiske

Antifascistisk og antiimperialistisk ungdomstræf 2008 - Vi laver verden om!

Oplæg, debat, handling og hygge bliver gennemgående i det antifascistiske og antiimperialistiske ungdomstræf der går ned på midt-sjælland d.11 juli - 2008.

Vi skal gennem lege, diskussioner og hinandens erfaringer få et bedre udgangspunkt for at stoppe krigen og få os ud af EU og dets terrorlovgivninger.

Vi skal også se på:

- højredrejningen og racismen i Danmark (og verden) og dens betydning.
- hvordan samfundets opbygning danner rammerne for blandt andet kvindeundertrykkelse og miljøsvineri.
- terrorlovenes betydning for den fortsatte kamp, og for dem der kæmper den.
- hvorfor det var så pokkers vigtigt for Ritt at rive ungdomshuset ned, for skidepraktisk var det jo ikke.

Vi skal lære hinanden, og vores meninger, bedre at kende gennem en uges ungdomstræf. Synes du det lyder det spændende og/eller har du brug for mere information så kontakt os på: aaut2008@hotmail.com

PS. Lejren er ikke færdigt planlagt og har du/i lyst til at blive en del af processen så kontakt os ligeledes på ovenstående mail.

optur. Hvis lande som Kina, Indien og andre udviklingslande er afhængige af de mest udviklede lande som markeder, så vil en recession i USA, Japan og Europa også trække dem ned.

Sidste gang USA kom i dyb krise var i perioden mellem 1973 og 1982, hvor der var tre recessioner. Levestandarden blev dramatisk beskåret og siden da er lønningerne aldrig kommet sig igen. De er lavere i reel købekraft end de var i 1973. Husstandsindkomsterne er siden da kun blevet holdt oppe ved at folk har arbejdet længere og ved at der er blevet flere familier, hvor begge arbejder ude. Profitabiliteten blev genskabt ved en enorm omfordeling af rigdom fra arbejde til kapital. Den gennemsnitlige direktør tjente den gang 30 gange så meget som en arbejder; nu får han eller hun 500 gange så meget som en arbejder. I kølvandet på et opsving, som dårligt nok nåede at berøre arbejderklassen, står millioner af mennesker nu over for at miste deres arbejde, og millioner står over for at miste deres hjem.

Indtil videre har de skridt, der er blevet taget for at tackle udsigten til en lang og dyb recession været ineffektive – de har oversvømmet bankerne med penge, sat renterne ned, indefrosset afdragene på et begrænset antal huslån. Mens den amerikanske kapitalers manøvrer muligheder er skrumpet ind, kan vi ikke udelukke kraftigere, indtil nu usete, skridt for at begrænse skaderne. Men uanset hvilken politik, som ender med at blive antaget, kan vi være sikre på, at der vil være et forsøg fra den herskende klasse på at lade arbejderklassen betale for det usandsynlige rod, kapitalen har skabt. Den enorme lønnedskæring, som for nylig blev gennemført i automobilindustrien, hvor nye hyrer kun vil give halvdelen af, hvad arbejderne fik før, må være en advarsel om, hvordan kapitalen vil søge at løse sin krise.

Hele den politik, som frembringer denne krise, kommer fra arsenalet af nyliberale markedsforanstaltninger; deregulering af bankvæsenet, billig kredit som metoden til at bekæmpe recession, og skiftet i rigdom til 'forsynings-siden', hvor en skattepolitik som favoriserer de rige bruges som et middel til at stimulere økonomien – og det alt sammen på bekostning af arbejderklassens levestandard og forbrugsbehov. Dette er de grandiose resultater af 'det frie markeds sejr' og af 'der er intet alterna-

tiv' – den nyliberale politik som udviklede sig efter den sidste store krise, som kastede skylden for systemets vanskeligheder over på velfærdsstaten, fagforeningerne og høje lønninger. Denne politik, som har været enerådende i begge de to kapitalistiske partier siden da, er ansvarlige for den tilstundende katastrofe.

Som resultat heraf vil den kommende krise føre til at der sættes spørgsmålstegn ved det frie marked. Svaret på den kommende recession må udfordre denne politik og spørge, hvordan og for hvem det eksisterende 'frie marked' fungerer. Vi må forberede os på dramatisk større økonomisk og politisk ustabilitet – og hårdere klasseangreb fra arbejdskøbernes side. Der må være organiserede bestræbelser for at forsvare arbejderne mod fyringer, udsættelser fra deres boliger, beskæringer i løn og overførselsindkomster, deportati-

oner af immigrant-arbejdere, og hele resten af det reaktionære program, som kapitalen vil bringe i anvendelse i forsøget på at løse dens krise.

As a result, the coming crisis will lead to a questioning of the free market. The response to the coming recession has to challenge these policies, asking how and for whom the really existing "free market" functions. We will have to prepare for a dramatic rise in economic and political instability—and sharper class attacks by the employers. There will have to be organized efforts to defend workers against layoffs, evictions, wage and benefit cuts, deportations of immigrant workers, and the rest of the reactionary program that capital will attempt to use to solve its crisis.

Joel Geier er medredaktør af International Socialist Review

Kunstnerprotest mod Guantanamo

Fredag den 11. januar var det 6-årsdagen for de første fanger fra krigen mod Afghanistan ankom til den amerikanske ulovlige kz-lejr Guantanamo på den besatte del af Cuba.

Siden 2002 har næsten 800 mennesker siddet indespærret under umenneskelige forhold i lejren uden sigtelse, uden rettigheder og uden at være stillet for en dommer. Størstedelen af fangerne sidder i isolation, og mange har været udsat for tortur og anden nedværdigende behandling.

I den forbindelse organiserede Amnesty International en international protest. I Danmark protesterede kunstnere foran Den amerikanske ambassade med bl.a. Henrik Nordbrandt (billedet), Lars H.U.G., Johan Olsen fra Magtens Korridorer og Pato. Johan Olsen og Patos nye Guantánamo-sang kan høres fra AI's danske hjemmeside.

Samtidig udgav Amnesty digtsamlingen "Digte fra Guantánamo" skrevet af 17 Guantánamo-fanger.

Politiken er del og hersk

Myten om den sekteriske kamp i Irak

Af Dahr Jamail

Den 18. marts er det 5 år siden George Bush med støtte fra Tony Blair, Anders Fogh og en stribe andre imperialistiske krigsforbrydere indledte den folkeretsstridige krig mod Irak
15. marts 2008 forberedes globale protest-demonstrationer med kravet om at besættelsen skal ophøre NU

Både shiiter og sunnier protesterede mod byggeriet af mure mellem boligkvarterer i Bagdad.

Hvis USA forlader Irak, så vil den sekteriske vold mellem sunnierne og shiaerne blive værre: Dette er, hvad både Republikanere og Demokrater vil have os til at tro. Dette er nøglen i den retorik, der bliver brugt for at retfærdiggøre besættelsen af Irak.

Ligesom tilsvarende propagandanumre vinder denne propaganda frem og får indhold og bliver til virkelighed først og fremmest på grund af uvidenhed hos dem, der sluger den. Denne stikken blå i øjnene fra den samlede mediefrent om 'den sekteriske kamp' i Irak har sikret, at offentligheden køber den med, at sunnierne og shiaerne vil skære hinanden i små stykker, hvis besættelsen ophører.

Det kan være umagen værd at overveje, at der før den anglo-amerikanske invasion og besættelse af Irak aldrig har været åben krigstilstand imellem de to grupper, og bestemt ikke nogen borgerkrig. Hvad irakisk samfundsorganisation og skik og brug angår, så er Irak et stammesamfund, og nogle af de største stammer i landet indbefatter både sunnier og shiaer. Ægteskaber mellem disse to trosretninger (sekter) indbyrdes er heller ikke ualmindelige.

"Muslim og iraker"

Snart efter min ankomst til Irak i november 2003 fandt jeg ud af, at det var anset for uhøfligt og socialt uelegant at forhøre sig om en persons trosretning. Hvis

jeg af uvidenhed eller af uimodståelig trang stillede spørgsmålet, så var det mest almindelige svar, jeg fik: "Jeg er muslim, og jeg er iraker."

Lejlighedsvis var der mere oplysende svar, som dette, jeg fik fra en ældre kvinde: "Min mor er shia, og min far er sunni, så kan du fortælle mig, hvilken halvdel af mig der er hvad?" Det ledsagende smil sagde alt.

Store blandede kvarterer var normen i Bagdad. Sunnier og shiaer bad i hinandens moskéer. Verdslige irakere kunne danne livslange forbindelser med andre uden synlig bekymring med hensyn til den sekt, de tilhørte. Hvordan kunne et så velintegreret samfund bryde ud i modbydelige kampe, voldelig sekterisme og raceadskilte kvarterer? Hvordan kan man forklare de millioner irakere, som nu er fordrevet fra deres hjem, simpelthen fordi de var med i den forkerte sekt på det forkerte sted og på det forkerte tidspunkt?

Engang i december 2003 berettede Sheik Adnan, som holdt fredagens tale i sin moské, en hændelse for mig. I besættelsens første uger var en amerikansk kommandant dukket op i Baquba, hovedstaden i Diyala-provinsen omkring 30 km nordøst for Bagdad med en blandet sunni-shia-befolkning. Han havde ønsket at mødes med alle stammeledere og religiøse ledere. På den pågældende dag blev de forsamlede ledere sat i stor forlegenhed,

da kommandanten instruerede dem om at dele sig: "Shiaer i den ene side af lokalet, sunnier i den anden."

Det ville næppe være for meget af denne beretning at udlede, at der blev gennemført en velovervejet 'del og hersk'-politik allerede fra de tidligste dage af besættelsen fra de invaderende anglo-amerikaneres side.

Der findes ingen statistiske undersøgelser fra de senere år, der kan fastslå den trosmæssige sammensætning af Irak. Imidlertid blev der dannet en præcedens, da (krigs-)Koalitionens Provisoriske Myndighed, ledet af Paul Bremer, dannede den første irakiske marionet-regering. De 25 pladser i det Irakiske Regerende Råd (IGC) blev fastlagt nøje ud fra sekteriske linjer, baseret på den formodning, at 60 % af befolkningen er shiaer, 20 % sunnier og 20 % kurdere, som for det meste er sunnier. For god ordens skyld blev et par turkomaner og en kristen indsat.

Det er oplagt, at denne flok marionetter, der var udvalgt til at påbegynde "demokratiet" i Irak, skulle gøre det klart for befolkningen, at det var i en større interesse at begynde at tænke i sekteriske og etniske baner, i det mindste politisk. Følgen var politiske magtkampe, der blev cementeret og forværret ved valget den. 30. januar 2005.

Dødspatroljer a la Honduras

Skraber man lidt i overfladen, fremkommer et endnu mere dystert billede af USA's opdelingsplan, som stort set ikke er fortalt. En FN-rapport, frigivet i 2005, holder det irakiske indenrigsministeriums styrker ansvarlige for en organiseret kampagne af anholdelser, tortur og drab på irakiske landsmænd. Disse specielle politikommando-enheder blev rekrutteret fra den shi'itiske Badr-organisation og fra Mehdi-militsen.

I november og december 2004 hørte jeg udbredte beretninger om dødspatroljer, som myrdede sunni-modstandsledere og deres vigtigste sympatisører. Det var efter den fejlslagne *'Operation Phantom Fury'*, som USA's belejring af Fallujah i samme november måned blev kaldt, at den irakiske modstand som en løbeild bredte sig over hele landet. Dødspatroljer blev dannet for at kvæle denne ild ved at tilintetgøre ledelsen af den voksende modstand.

Dette brandkorps blev styret af den amerikanske ambassadør i Irak, John Negroponte, og dygtigt assisteret af den nu pensionerede oberst James Steele, rådgiver for de irakiske sikkerhedsstyrker. I 1984-86 var Steele leder af USA's militære rådgivningsgruppe i El Salvador. Mellem 1981 og 1985 var Negroponte amerikansk ambassadør i nabolandet Honduras.

I 1994 anklagedes han af Honduras' menneskerettighedskommission for omfattende brud på menneskerettighederne, idet man henviste til tortur og i hvert fald 184 politiske arbejderes forsvinden. En CIA-arbejdsgruppe, som blev nedsat i 1996 for at undersøge USA's rolle i Honduras, har baseret på indsamlede dokumenter indrømmet, at de operationer, som Negroponte havde opsyn med i Honduras, blev udført af *'specielle efterretningsenheder'*, bedre kendt som *'dødspatroljer'* af honduran-ske bevæbnede enheder, som kidnappede, torturerede og dræbte tusinder af mennesker mistænkt for at støtte den venstreorienterede guerillabevægelse.

Negroponte var ambassadør i Irak i næsten et år fra juni 2004.

Den eneste offentlige omtale af noget af dette, som jeg har set, var i Newsweek fra 8. januar 2005. Det citerer Donald Rumsfeld, på det tidspunkt USA's for-

Store blandede kvarterer var normen i Bagdad, men i dag er næsten hele Bagdad og meget af Irak med magt og store mure blevet opdelt efter sekteriske linjer.

svarsminister, som diskuterede brugen af *'Salvador-muligheden'* i Irak. Det sammenligner den planlagte strategi for Irak med den, som blev brugt i Centralamerika under Reagan-administrationen:

"På den tid, ansigt til ansigt med en næsten tabt krig imod salvadoranske oprørere, så dannede eller understøttede den amerikanske regering "nationaliststyrker", som angiveligt indbefattede såkaldte dødspatroljer, direkte for at nedkæmpe og dræbe oprørsledere og sympatisører. Til sidst blev oprøret kvalt, og mange amerikanske konservative anser politikken for at have været en succes – til trods for uskyldige menneskers død og den følgende Iran-Contras-skandale."

De amerikansk-støttede sekteriske dødspatroljer er blevet den største frembringer af død i Irak og overgår tilmed den amerikanske militærmaskine, der er berygtet for dens kapacitet til nedslagtning i industriel skala. Det er ingen hemmelighed i Bagdad, at amerikansk militær regelmæssigt omringede kvarterer, hvor modstanden stod stærkt, som Bagdads al-Adhamiyah-kvarter, og tillod 'det irakiske politi' og 'den irakiske hær', maskeret bag sorte elefanthuer, at køre igennem deres tjekpoints for at gennemføre bortførelser og mord i kvarteret.

Bagdad: Den opdelte by

Som følge af dette er næsten hele Bagdad og meget af Irak nu opdelt efter sekteriske linjer. Den anden side er, at volden i hovedstaden på det seneste er taget noget af, nu hvor det endelige mål med dannelsen af dødspatroljerne, opsplittningen af befolkningen, stort set er opnået.

Den tidligere general Waleed al-Ubaidy, indbygger i Bagdad, fortalte for

nylig min irakiske kollega:

- Jeg kunne godt forlige mig med tanken om, at volden i Irak er formindsket, og at alt nu går godt. Men sandheden er langt mere bitter. Alt, hvad der er sket, er en dramatisk ændring af det demografiske landkort i Irak.

Bagdad i dag er en opdelt by.

Ahmad Ali, cheffingeniør for en af Bagdads regioner, fortalte min kollega, Ali al-Fadhily:

- Bagdad er blevet sønderrevet i to storbyer og mange mindre byer og bydele. Der er nu til en start Shia-Bagdad og Sunni-Bagdad. Hver af dem er opdelt i små, bylignende stykker, der rummer de hundredetusinder, som var tvunget til at flygte fra deres hjem.

Al-Adhamiyah på Russafa-siden af Tigrisfloden er nu fuldstændig beboet af sunnier, de andre områder er alle shia. Al-Karkh-siden af floden er ren sunni med undtagelse af Shula, Hurriya og små strimler af Aamil, der er domineret af shia-militsen.

Irakere i Bagdad, der ikke er indviet i de amerikanske manipulationer, giver irakisk politi og irakisk militær skylden for de sekteriske henrettelser og undrer sig over, hvorfor amerikansk militær gør så lidt eller intet for at stoppe dem.

- Amerikanerne beder [premierminister Nouri] al Maliki om at standse de sekteriske henrettelser, vel vidende at hans ministre giver ordre til sekterisk udrensning, udtaler Mahmood Farhan fra Det Muslimske Lærerforbund, der er en ledende sunni-gruppe.

Formindsket vold?

Et nyere udtryk for USA's splittelsespolitik er 'belønningen' af medlemmer af den

fortrinsvis sunni-dominerede modstand i Bagdad og i al-Anbar-provinsen, der udgør en tredjedel af det geografiske Irak.

USA's militær har udbetalt penge til kollaborerende stammesheiker med et beløb, der allerede er nået op på 17 millioner dollars. Pengene passerer direkte over i de militantes hænder, folk, der i mange tilfælde var involveret i kamp mod besættterne for mindre end to uger siden. Stamme-kæmpere er blevet betalt 300 dollars pr. måned for at afpatruljere deres områder, især imod fremmede lejesoldater. I dag refererer militæret til disse mænd som 'bekymrede lokale indbyggere', 'vågnende kræfter' eller simpelthen 'frivillige'.

Der bliver argumenteret for, at volden i området foreløbig er faldet.

- *Amerikanerne tror, de vil formindske modstanden ved at opsplutte det irakiske folk i sekter og stammer*, udtalte al-Fadhily, en 32-årig mand fra Ramadi, på betingelse af anonymitet.

- *De ved, at de synker dybere ned i sandet. Men kollaboratørerne narrer amerikanerne lige nu og vil ende med at benytte strategien imod dem.*

I slutningen af november 2007 har amerikansk militær inddraget 77.000 af disse styrker og håber at føje andre 10.000 til. 82 % af styrkerne er sunnier.

Politisk fastholder den amerikanske administration sin støtte til de shia-dominerede bydele i Bagdad.

Sammenbruddet står fuldstændig klart. I begyndelsen af december blev Adnan-

Dulaimi, leder af Forsoningsfronten, som udgør den politiske sunni-blok i det irakiske parlament, sat under husarrest af irakiske og amerikanske sikkerhedsstyrker i bydelen Adil vest for Bagdad. Irakiske sikkerhedsstyrker arresterede også hans søn Makki og 45 af hans vagter. De var anklaget for at fabrikere bilbomber og for drab på sunni-militsmedlemmer, som har arbejdet sammen med det amerikanske militær i bydelen. Medlemmer af Forsoningsfronten, der sidder på 44 af de 275 pladser i det irakiske parlament, udvandrede med det samme. Maliki har adskillige gange i de seneste uger offentligt udslynget anklager og kritik mod al-Dulaimi, der har medført politiske og sekteriske chokbølger og yderligere lem-læstet den skrantende politiske proces.

Det er vigtigt at nævne, at Maliki, der er en amerikansk marionet *par excellence*, gør, hvad man beder ham om. Efter januar-valgene i 2005 valgte den regering, som kom til magten, Ibrahim al-Jaafari som premierminister. Da Jaafari afslog at makke ret over for USA og Storbritannien, fløj Jack Straw til Bagdad, og før dette korte besøg var ovre, var Jaafari ude og Maliki inde som premierminister.

Sekterisk vold eller fortsat besættelse?

Lad os så nu, med disse kendsgerninger in mente, vende tilbage til det store spørgsmål: Vil Irak yderligere havne i et

sekterisk mareridt, hvis besættelsen afsluttes?

En indikator på, hvordan tingene sandsynligvis vil løse sig selv efter de fremmede troppers afgang, kan udledes af Basra i det sydlige Irak. I begyndelsen af september forlod 500 britiske soldater et af Saddam Husseins paladser i hjertet af byen og ophørte med at gennemføre regulære fodpatruljer. Ifølge britisk militær sank det samlede voldsniveau i byen med 90 %.

Dette er måske, og måske ikke, en garanti for, at sekterisk vold vil formindskes med de invaderende hærstyrkers afmarch. Men det viser, at når hovedårsagen til vold, sekterisk strid, ustabilitet og kaos, er fjernet fra den irakiske ligning, så vil tingene hurtigt forbedres.

Skal vi blive ved med at tro på, at besættelsen holder Irak sammen?

Dahr Jamail er amerikaner og tilbragte otte måneder i Irak som uafhængig journalist. Han er forfatter til 'Beyond the Green zone: Skildringer fra en uafhængig journalist i det besatte Irak' (Haymarket Books, 2007). Dahr har besøgt adskillige lande – Danmark indbefattet – for at holde foredrag om situationen i Irak. Hans artikler kan findes på

www.dahrjamailiraq.com.

MAJ 93 fylder 15 år

29. januar kl. 16.00 har kunstnersammenslutningen MAJ 93 sin årlige fernisering i Helligåndshuset på Amager Torv.

MAJ 93 er en unik gruppe i den brogede skare af billedkunstnere. Ja, af kunstnere i verden. Vi laver ikke røgspiraler ud af væggen, men forvandler virkeligheden, vores forskellige virkeligheder, til billeddigte, til de rødeste valmuer, til landskaber, der ikke findes mere til, til japanske motiver, der får én til at tænke på haiku-digte, til de skrøbeligste knopper om foråret, til Hammershøi'ske farver, til pittoreske byer, til keramiske glasurer, til musikalske skulpturer. Kom. Kom selv og se.

I år udstiller:

Lena Bidstrup, Jørgen Buch, Keld Bech Christensen, Alfred Friis, Buller Hermansen, Søren Birk Pedersen, Ejvind Schaldemose, Christine Scherfig, Marianne Schepelern, Kirsten Antonie Sørensen samt gæsten Aage Schmidt

Udstillingen varer fra 30. januar frem til 10. februar og er åben alle dage kl. 10.00 – 18.00.

Trio Ad Hoc spiller 2. februar kl. 15.30, og som vanligt giver også guitaristen Christian Sievert koncert. Det sker 7. februar kl. 19.00.

Se mere om Maj93 på www.maj93.dk

Jørgen Buch: *Saluto Volpredo*. Olie, 2007

Fortsat fra side 7

Frontex patruljerer nu samtlige EU's ydre grænser med luft-, hav- og landpatruljer. Operationerne ved navn 'Nautilus' i Det sicilianske stræde, 'Hera' ud for Kanarieøerne, 'Indalo' i Gibraltarstrædet og 'Poseidon' i Det Ægæiske Hav er offentligt kendte, men den fulde liste er meget længere og kan læses i et eksklusivt dokument fra Frontex, som Fortress Europe har offentliggjort.

(Se dem her:

fortresseurope.blogspot.com)

Dokumentet nævner missioner ved navn 'Minerva' i de andalusiske havne, 'Hermes' mellem Sardinien og De Baleariske Øer nær den algeriske kyst, 'Zeus' i tyske havne, 'Fifa' i Tyskland under fodbold-VM i 2006, 'Niris' mellem Tyskland og Skandinavien, 'Ariane' mellem Tyskland og Polen, 'Gordius' i Rumænien, Slovakiet og Ungarn, 'Herakles' i Ungarn, operationerne 'Kras' og 'Drive In' i Slovenien, og 'Ursus' i Rumænien, Slovakiet, Ungarn og Polen. Og for fodbold-EM i Østrig og Schweiz i 2008 planlægger Frontex en mission ved navn 'Euro Cup 2008'.

Dertil kommer de mange Frontex-operationer i lufthavne overalt i Europa, såsom operation 'Amazon', 'Hydra', 'Extended Family', 'Long Stop' og 'Argonaut'. For slet ikke at tale om træningsprogrammerne, der dækker over alt fra organisering af fælles deportationsflyvninger til registrering af stjålne biler og hundetræning.

Og Frontex kan bestemt klare alle disse opgaver i løbet af 2008, for agenturets budget er blevet fordoblet til 30 millioner euro i forhold til sidste år (*over seks gange mere end budgetterne for årene før, red*).

Internering i EU

Samtidig har EU gjort internering af migranter til reglen i stedet for undtagelsen. Ifølge en artikel fra *The International Herald Tribune* er der nu 224 interneringslejre for migranter spredt ud over EU. Tilsammen har de kapacitet til over 30.000 mennesker – asylsøgere og immigranter uden opholdstilladelse, som venter på at blive deporteret. Kortet over lejrene ligner et militær-kort.

I Italien er grænsen for internerin-

Frontex repræsentanter inspicerer en interneringslejr på Las Palmas

gens varighed 60 dage, i Frankrig er den 32 dage, i Grækenland tre måneder og på Malta 18 måneder. I mange andre lande er der ingen øvre grænse. Forholdene er elendige, og lejrene er udsatte for uroligheder, brandattentater og selvmord.

Det seneste offer var en mand fra Tunesien, født i 1979, som hængte sig selv den 30. december 2007 i interneringslejren i Köpenik, Berlin. I Italien tog to mænd livet af sig selv tre måneder før, i oktober, i Modena-lejren, og enkelte kender måske til de iranske indsatte i den græske lejr på øen Samos, som syede sine læber sammen med ståltråd i en protest i 2006. Den hollandske organisation 'United' offentliggør hvert år en rapport med hundredvis af lignende tilfælde overalt i Europa.

Østudvidelsen

Den 21. december 2007 blev Schengenområdet udvidet mod øst og indlemmede Estland, Letland, Litauen, Malta, Polen, Tjekkiet, Slovakiet, Slovenien og Ungarn. Det betyder et bælte, der adskiller EU fra Hviderusland og Ukraine, hvor tusinder af migranter og flygtninge fra tidligere sovjet-republikker, Asien og Mellemøsten er i transit.

Grænsen mellem Slovakiet og Ukrai-

ne er 97,8 kilometer lang. For at komme ind i Schengen-området var Slovakiet nødt til at bygge en virtuel mur mellem de to lande: 250 mobile overvågningskameraer, nat-kikkerter, GPS-systemer, varme-detektorer, røntgen-kameraer og patrulje-jeeps. Dette system har kostet 50 millioner euro og er finansieret med EU-midler.

Langs denne grænse blev 25.539 migranter anholdt i 2004 og 32.756 i 2005. Deres skæbne er at blive deporteret til Ukraine. Human Rights Watch har ved flere lejligheder fordømt tilbagetagelsesaftalen mellem Ukraine og de andre østeuropæiske lande og udtrykt bekymring over bl.a. Ukraines deportationer af flygtninge til Tjetjenien og Usbekistan.

I en nyere rapport fra Jesuit Refugee Service fordømmes forholdene i interneringslejrene i alle de ti nye EU-medlemslande. Bruxelles kender godt til disse rapporter, men underskrev alligevel den 18. juni 2007 en tilbagetagelsesaftale med Kijev i Ukraine, som meget snart træder i kraft.

Artiklen er skrevet af Gabriele del Grande, januar 2007 for Fortress Europe og oversat af Ole Poulsen for intet menneske er illegalt.

[illegalt.mahost.org]

Hvad skuer mit iskolde, clairvoyante øje?

Aktionærernes og direktørernes grådige frådseri, som de garnerer med hykleri og krokodilletårer!

Hvad hører mit clairaudiente øre?

Det sædvanlige klynkeri fra samfundets spidser, den sædvanlige skrigen efter arbejdskraft fra erhvervslivets side – pengemagtens og forretningsverdens evindelige piberi, som leder tanken hen på forædte, snyltende gøgeunger, der ikke har lært at klare/forsørge sig selv i en hård, konkurrencepræget verden, men er vant til at lade sig opvarte og forsørge af hårdt-arbejdende mennesker, som bestrider regulære job i stedet for at tjene penge på andres arbejde og/eller score arbejdsfrie gevinster eller såkaldte friværdier etc. Jamen flæberiet er jo til at græde snot over, hvis man ikke ved bedre!

Hvad er der galt med jer i samfundets top? Mangler I folk til at gøre rent for jer, som I kan snyde for løntillæg? Kan I ikke skaffe nok medarbejdere til jeres Metro-butikker og supermarkeder? Er I ved at løbe tør for kassedamer og anden billig arbejdskraft? Jamen det er jo forfærdeligt, altså for jer, men ikke for os almindelige mennesker! For der er rigeligt med butikskæder over alt i landet, hvor der altså er penge at tjene, dvs.

kunder at ”konkurrere” om.

Vi drukner i jeres butikker. I Frederikssund, hvor jeg selv bor, har vi både Føtex, Fakta, Netto, Kvikly, Super

Best, Aldi og Irma m.fl. Snart bliver vi også belemret med Lidl. Vorherre bevares. Vi har rigeligt af alt det lort, I forsøger at prakke os på, og det er jo det samme, I udbyder alle steder. Derfor har jeg en opfordring til jer: Mangler I arbejdskraft til at formidle salget af alt jeres underlødige junk, så se dog selv at få fingrene ud:

Lad dog Metros aktionærer og direktører passe Metros butikker og betjene Metros kunder etc., hvis de er så forhippede på at tjene endnu flere penge. Hvorfor skal det være en ”nyhed” i TV2 og TV2 NEWS, at der trods alt er grænser for, hvor mange I bare kan rekruttere

efter behov og forgodtbefindende til den slags usselte betalte job.

Vi har fået frit valg mellem mange indkøbscentre, som nu, hvor de har bidt sig fast i markedet, er enedes om at køre med ensartede høje priser på samtlige dagligvarer: æg, mælk, smør, ost, grøntsager, brød osv. Fuck pengemagten og dens usmagelige forsøg på at mane lønmodtagerne til besindighed op til de kommende overenskomstforhandlinger!

Og fuck alle de medieludere, der nu prøver at miskreditere Dennis Kristensen, fordi han har tilladt sig at kritisere ”vores store leder” Anders Fjogs elendige, patroniserende nytårstale. Fuck alle regeringens spytslikkende lobbyister, der har medvirket til at viderebringe skrønen om, at FOA’s formand er kommet i modvind fra ”adskillige” kendte fagforeningsledere, fordi han nøgternt har konstateret, at statsministerens udmeldinger har bragt os tættere på en storkonflikt. De i TV2 og TV2 NEWS nævnte to personer, der repræsenterede hhv. HK’erne og akademikerne, er ikke en skid kendte!

Og fuck de regeringslakajer, der har forsøgt at fremstille Dennis Kristensen som en person, der er ugleset blandt andre fagforeningsledere, med den tvivlsomme begrundelse, at han tidligere har forsøgt at mele sine egne medlemmers kage ved at ”lobbye” for regeringen osv. Det er jo ævl og sludder. Hvilken fagforeningsboss vil ikke plædere for, at hans egne medlemmer skal have ekstra meget? Men i modsætning til mange andre har Dennis Kristensen en god grund til at kræve særligt meget til de lavtlønnede offentligt ansatte! Det har intet som helst med lobbyisme at gøre, selvom TV2 og TV2 NEWS påstår det. Det handler tværtimod om elendig journalistik!

Per H. Christiansen
Frederikssund

Fejlfri

**selvhævdende, overbevist om egne evner,
nægter egne fejl, men pålægger andre ansvar
ved selv at være ansvarsfri,
lyver stærkere end hesten render,
skeler konstant til højre, - men aldrig venstre ...
Dette var psykologens korte beskrivelse, som
blev indskrevet i journalerne, da
patienten A. F. Rasmussen
var ude af døren.**

N.B.

En oplysende weekend

Den 26.-27. januar afholder Human Rights March m.fl. et tribunal om Israel og folkeretten, hvor de sætter fokus på palæstinensiske kvinder og børn i israelsk fangenskab.

Det er et rigtig godt initiativ, der også støttes af mange gode kræfter.

Følgende spørgsmål vil blive undersøgt:

1. Overholder de israelske myndigheder deres forpligtelser som besættelsesmagt over for palæstinensiske kvinder og børn i israelsk fangenskab?
2. Udsættes palæstinensiske kvinder og børn i israelsk fangenskab for en behandling, som bryder med internationale konventioner – herunder FN's Torturkonvention?
3. Overholder Israel FN's konvention om børns rettigheder, når det drejer sig om fængslede palæstinensiske børn?

Det er hensigten at finde svarene på spørgsmålene og i den forbindelse forsøge at belyse mange af de forhold, som har indflydelse på vilkårene for og behandlingen af fangerne. Det drejer sig i korte træk om fængslerne, arrestationer og tilbageholdelser, domstole og strafudmåling, vilkår for børn og spædbørn, afhøringer og tortur, fangernes sundhed og uddannelse, familiekontakt, påvirkningen af familien og langtidsvirkningerne.

Som vidner er indkaldt palæstinensi-

ske kvinder og børn, der er løsladt fra israelske fængsler, jurister og læger fra israelske, palæstinensiske og internationale humanitære organisationer, som har kontakt med fangerne, og desuden en officiel israelsk repræsentant, der kan redegøre for det israelske retsgrundlag i forhold til tribunalets emner.

Panelet, der på baggrund af vidnerens udsagn vil forholde sig til de tre spørgsmål, der er sat til undersøgelse, består af:

- Bjørn Elmquist, advokat og formand for Dansk Retspolitisk Forening.
- Birgit Lindsnæs, direktør for international afdeling, Institut for Menneskerettigheder.
- Birgitte Rahbek, kultursociolog, forfatter.
- Bente Rich, børne- og ungdomspsykiater.
- Elna Søndergård, cand.jur., ekspert i folkeret. Det Amerikanske Universitet i Kairo.
- Bent Sørensen, professor, dr. med. IRCT, Tidl. medlem af FN's Torturkomité.
- Preben Wilhjelm, lic.jur., forfatter.

Mødeledere er Aase Rick Sørensen og Bjarne Vestergaard, Center for Konfliktløsning, København.

Som udgangspunkt er der afsat 45 minutter pr. vidne, 15 minutter til en personlig præsentation og 30 minutter til udspørgning. Tilhørerne vil kunne stille skriftlige spørgsmål gennem panelet. Desuden vil repræsentanter for RCT

og Amnesty International fremlægge uddrag af deres rapporter.

Søndag eftermiddag trækker panelet sig tilbage for at diskutere og konkludere med henblik på en afsluttende erklæring. Imens er der lejlighed til et at høre et oplæg med efterfølgende debat af

Rifat Odeh Kassis, President of Defence Children International: Hvilken rolle spiller fangespørgsmålet i fredsforhandlingerne og i det palæstinensiske politiske liv? Hvad ser p.t. ud til at være den israelske strategi i forhold til fangerne?

Tribunalet forgår i København og koster 100 kr. pr. dag, tilmelding nødvendig. Find oplysningerne herom på

www.humanrightsmarch.dk

GBe

OKTOBER BOGBUTIK København

Egilsgade 24, Kld.
2300 København S
35 43 49 50

Man til fre 16 – 19

Oktober Bogbutik Fyn
Skibhusvej 100
5000 Odense C

66 14 89 83

Åbningstid:

Hverdage 12 - 17.30

Oktober - Århus
Ny Munkegade 88 kld.
8000 Århus C

Åbningstid:

fre 14 - 17.00

Kampagnetilbud til nye læsere Modgift mod de borgerlige medier

**Få de næste 8 numre af Kommunistisk Politik
tilsendt med posten for kun 100,- kr.**

Indbetal pengene når du modtager det første nummer med vedlagt girokort

Bestil hos

Forlaget Oktober, Egilsgade 24, kld., 2300 København S

Ring 51 78 09 06

eller mail: kompol@apk2000.dk

OK08: Hvor bærer det hen?

De kommende måneder står fagligt med fokus på de offentlige overenskomstansattes overenskomster, der bør medføre drastiske lønstigninger, ikke mindst til de lavestlønnede.

Allerede nu er forhandlinger og delforlig i gang.

Det bør være de kollektive solidariske løsninger, der bærer fremad ved OK-forhandlingerne for den offentlige sektor, der nu for alvor skal i gang, og hvor hovedkampkravet er massive lønløft.

Men også det kan tilvirkes på mange måder. Det gælder i forhold til lønspørgsmålet, hvor fedterøvspuljerne bør elimineres. Det gælder med arbejdstiden, hvor den pligtige afholdelse af ferie er under afvikling.

Vær på vagt over for de offentlige forhandlernes accept af individualisme og fleksibilitet væk fra solidaritet og kollektive løsninger!

Allerede med indgåelsen af det første delforhandlingsforlig på det kommunale område bliver det samtidig understreget, at der er grund til at være på vagt. Nogle af de faglige forhandlere ser ud til at nære stærkt overdrevne forligsambitioner.

De indgåede delforlig indeholder accept af yderligere fleksibilitet omkring afholdelse af den sjette ferieuge. Det undergraver kravet om, at seks ugers ferie bør være en kollektiv ret og solidarisk pligt.

De faglige forhandleres accept af yderligere fleksibilitet rokker yderligere ved dette princip.

Vær på vagt over for de offentlige forhandlernes accept af individualisme og fleksibilitet væk fra solidaritet og kollektive løsninger

Faglig kommentar

Hvad der er sket indtil videre, tyder ikke godt for resten af OK-forløbet. De indgåede forlig bør forkastes.

Delforliget mellem Kommunernes Landsforening og Kommunale Tjenestemænd og Overenskomstansatte, KTO, bryster sig af at gentage den udvikling, som er sat i gang med at sikre tillidsfolk mere i lønningsposen gennem indførelsen af funktionsløn for tillidsfolk. Dennis Kristensen (FOA) udtrykker også sin tilfredshed hermed. Men det er en uskik, som er med til at styrke pamperiet. En tillidsmand bør aflønnes på linje med sine arbejdskammerater, og det er den fælles kamp, som skal sikre *alle* mere i løn.

Pamperiet i toppen af fagbevægelsen er et af dens mest korrupte træk. Hvordan kan de grådige millionærer, der har mere travlt med at forgyldte sig selv og holde dørene åbne til direktionsgange, forventes at kæmpe for medlemmernes basale interesser. Det gør de heller ikke. Bestræbelserne går ud på at finde ud af, hvad man kan spise dem af med.

Den tidligere næstformand i LO, Tine Aurvig-Huggenberger, Helle Thorning-Schmidts gode veninde, gik med en stor pose penge, da hun ikke blev valgt som formand. Nu forlanger hun yderligere cirka seks millioner kroner under henvisning til de gyldne pensionsregler, LO-toppen helt tilbage

fra Thomas Niensens tid har forgyldt sig selv med uden hensyn til den konstante kritik fra medlemmerne.

Et andet område, hvor der også gives køb her, er med accepten af større fleksibilitet med hensyn til den kollektive pligt til at holde ferie. Fremover skal kommunalarbejdere senest 1. oktober give besked om, hvorvidt de vil afholde den sjette ferieuge eller i stedet vil have den udbetalt i penge.

Det er entydigt negativt: Ikke nok med at dette rokker ved den ansattes rådighed over den sjette ferieuge, det er samtidig også et skridt, der yderligere lokker stadigt mere økonomisk pressede folk til at få udbetalt pengene i stedet for senere at afholde ferien – selvom de seks ugers ferie ikke er driverternes paradys, men en nødvendig genoprettelse af arbejdskraften på baggrund af den stadig mere stressede arbejdsdag.

Ambitionerne er tilsyneladende ikke længere reelle og virkeligt store. Mere og mere tyder på at man går efter de smalle rammer omkring et samlet resultat på 4,5 %, på linje med det, der blev en realitet på det private område for et år siden.

Hvis man er 'heldige', kan man måske nå helt op til et forventet maksimum af omkring 5,5 %.

Men sådanne rammer kan ikke rumme nogen form for reel genopretning af den offentlige sektor. Den vil ikke kunne holde på de ansatte, flugten væk vil tage endnu større fart. Der er mange, som ser på de kommende OK-aftaler, hvor de er blevet lovet kraftige forbedringer, som en 'sidste chance', før man opgiver det offentlige job.

Udebliver disse forbedringer, vil virkeligheden være en fortsat deroute af den offentlige sektor.

Det er ikke den kompromissøgende taberlinje, der skal frem. Det er kamp-linjen, som er forudsætning for sejr.

HPJ

Netavisen
Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag
www.kpnet.dk